

ΚΥΡΙΑΚΗ

«Ἐγενόμην ἐν
Πνεύματι ἐν τῇ
Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκο-
υσα φωνὴν ὀπίσω μου
μεγάλην ὡς σάλπιγγος»
(Ἀπ. 1,10)

Φ 37

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2024 -
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2024

ΤΕΤΡΑΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΟΥ ΠΑΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ

«ΚΥΡΙΑΚΗ»

**Τετραμηνιαίο Ὁρθόδοξο
Χριστιανικό Περιοδικό,
ἰδιοκτησία τοῦ ὁμώνυμου
Ἱεραποστολικοῦ Συλλόγου**

Ὁδός Β' πάροδος Εἰρήνης 2, 60100
Κατερίνη, τηλ: 2351022183.
E-mail: info@iskiriaki.com.
Διαδίκτυο: <http://www.iskiriaki.com>

**Έτος Θ', Αριθ. Φύλλου 37
Αύγουστος 2024-Νοέμβριος 2024**

Υπεύθυνος Σύνταξης:
Άβρααμ Σαλασίδης

Έκδότης:
Ἱεραποστολικός Σύλλογος «Κυριακή»

Σελιδοποίηση - Έκτύπωση:
Γραφικές Τέχνες «Μέλισσα»
Άσπροβάλτα, τηλ. 2397023313
melissa@melissaprint.com
graphics.melissa@gmail.com

Έτήσια συνδρομή: 5 Εὐρώ.
Ταχυδρ. Ἀποστολή
Ἐσωτερικοῦ: 11 Εὐρώ.
Ταχυδρ. Ἀποστολή
Ἐξωτερικοῦ: 13 Εὐρώ.

Άρ. Λογαρ. Τράπεζας Πειραιῶς:
6229-151566-056 EUR

IBAN:

GR9201712290006229151566056
Δικαιούχος: ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΙΕΡΑΠΟ-
ΣΤΟΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Στὴν ἀρχὴ τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ
ἱεραποστολικοῦ ἔτους..... **3**

Σταυρός, τῆς ἀνάστασης ὁ χορηγός **4**

Ἡ δική μας χαρά..... **7**

Διαφορὰ ἀντιλήψεων **8**

«Ἐξήλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι τὸν σπό-
ρον αὐτοῦ...» **10**

Τὸ χέρι ποῦ δίνει **12**

Βάσταξέ με **14**

Ἡ Κατερίνα **16**

Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ναοῦ **18**

Στὴ μνήμη τοῦ μακαριστοῦ ἐπισκόπου
πατρὸς Αὐγουστίνου **21**

Ἀπὸ τὴν πέννα τῶν ἀναγνωστῶν μας..... **24**

Τί σημαίνει «ἀγάπη στὸν ἐχθρό» **25**

Ἀπόψεις – Σχόλια στὴν Ἐπικαιρότητα ... **26**

Ἀπὸ τίς δραστηριότητές μας **28**

Ὁ Βοριάς τοῦ Δεκαπενταύγουστου..... **30**

Πῶς νὰ σὲ πείσω;..... **31**

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἱεραποστολικοῦ ἔτους

Ο Σεπτέμβριος, σηματοδοτεῖ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἱεραποστολικοῦ ἔτους. Τὸ πρῶτο, λοιπόν, ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες, πὸν σὰς εὐχεται τὸ περιοδικό μας στὸ νέο τεῦχος του εἶναι: Εὐλογημένη χρονιά, καλὴ ἀρχή!

Πάντα μία ἀρχή, ἓνα ξεκίνημα συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἐλπίδα γιὰ τὸ καλό. Αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναζωογονεῖ ἡ «ΚΥΡΙΑΚΗ», καθὼς προσπαθεῖ νὰ συσφίγγει ὅλο καὶ περισσότερο τοὺς δεσμοὺς τῶν ἀναγνωστῶν της μὲ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, τὴ ζωντανὴ Ἑλπίδα τοῦ κόσμου. Κι εἶναι μεγάλη εὐλογία ὅτι στὴν προσέγγισή μας πρὸς τὸν Κύριο, μᾶς χαρίζει ἡ ἅγια Ἐκκλησία μας, βοηθὸ πολὺτιμο τὴ χάρι τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ καὶ πρεσβευτῆς τοὺς τόσο ἀγίους της μὲ πρώτη τὴν Παναγία μητέρα μας.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Ἡ 31η Αὐγούστου (τελευταία μέρα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους) καὶ ἡ 1η Σεπτεμβρίου (πρῶτη μέρα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους) εἶναι μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία νὰ προβοῦμε στὴν ἀπαραίτητη αὐτοκριτικὴ μας, γιὰ τὸ πῶς περάσαμε ὅλη αὐτὴ τὴν ἐκκλησιαστικὴ χρονιά πὸν φεύγει. Τί κάναμε σωστά; Ποῦ ὑστερήσαμε; Τί λάθη καὶ σφάλματα ἐγίναν καὶ πρέπει νὰ διορθωθοῦν καὶ νὰ ἀποφευχθοῦν κατὰ τὴν νέα ἐκκλησιαστικὴ χρονιά πὸν μόλις ἤρθε;

Ἄς προσπαθοῦμε ὥστε ἡ ἀρχὴ κάθε ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, νὰ ταυτίζεται καὶ μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς μετανοίας μας, ὥστε νὰ μᾶς φέρνει ἓνα βῆμα πιὸ κοντὰ στὸ στόχο μας, πὸν εἶναι ἡ ἔνωσή μας μὲ τὸν Κύριο.

Εὐχόμεστε ἀπὸ καρδιάς σὲ κάθε ἀναγνώστη, καλὴ, εὐλογημένη καὶ καρποφόρα νέα ἐκκλησιαστικὴ χρονιά!

Ἡ Σύνταξη

(†) *Στεργίου Ν. Σάκκου*

Μέσα στην φθινοπωρινή ατμόσφαιρα πού τά κιτρι-νισμένα φύλλα υπογραμμίζουν την αίσθηση τῆς φθορᾶς καί τῆς νέκρωσης, ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τήν Παγκόσμια ὑψωση τοῦ τιμίου σταυροῦ· προβάλλει τό σύμβολο τῆς ἀφθαρτης δόξας. Καθώς ὑψώνεται στό κέντρο τῶν ὀρθοδόξων ναῶν στολισμένος μέ βασιλικούς καί λουλούδια ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ φωτίζει τόν μοναδικό δρόμο πρὸς τήν Ἀνάσταση, τήν θυσία, καί σηματοδοτεῖ τήν σταυροαναστάσιμη ὑφή τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Ἀπό τότε πού συντελέστηκε ἡ σταυρική θυσία τοῦ Θεανθρώπου, ὁ τίμιος σταυρός, «τό σημεῖο τῆς σωτηρίας καί τῆς ἐλευθερίας μας καί τῆς συγκαταβατικότητος τοῦ Κυρίου πρὸς ἐμᾶς» (Ἰω. Χρυσόστομος), αὐτό τό αὐθεντικό σύμβολο τῆς θυσίας ἀποτελεῖ τό πρῶτο καί οὐσιαστικό βῆμα ἀλλά καί τόν ἀχώριστο συνοδοιπόρο στήν πορεία τῆς πνευματικῆς ζωῆς. **Δίχως σταυρό δέν θά εἶχαμε τήν Ἀνάσταση καί δίχως θυσία δέν θά φθάσουμε ποτέ στόν σκοπό γιά τόν ὁποῖο μᾶς ἐπλασε ὁ Θεός, στήν θέωση.**

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, πού στό πρόσωπό του συνταιριάζει τήν ἄκρα ταπείνωση μέ τήν ἄφατη δόξα, χαρίζει τήν ζωή διά τοῦ θανάτου, ὀδηγεῖ τήν ψυχή στήν δόξα διά τῆς ταπεινώσεως τοῦ σταυροῦ.

- Γιά νά ξεκινήσει π.χ. κανείς τήν ἀναστημένη ζωή τῆς πίστεως, ὀφείλει νά πεθάνει. Αὐτό συντελεῖται στό μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος. Καθώς ὁ βαπτιζόμενος βυθίζεται μέσα στό νερό τῆς κολυμβήθρας εἰσέρχεται στόν τάφο τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ἀναστηθεῖ ἀπό ἐκεῖ νέος, καινούργιος ἄνθρωπος, πολίτης τῆς ἄνω βασιλείας τοῦ Θεοῦ.
- Γιά νά παραμείνει στήν ζωή τῆς Ἀναστάσεως ὁ πιστός ὀφείλει νά ἀνανεώνει συνεχῶς τόν θάνατο νεκρώνοντας τά μέλη «τά ἐπί τῆς γῆς». Μεταφέροντας τήν διδασκαλία στήν καθημερινή πράξη ὁ ἅγιος Χρυσόστομος συμβουλεύει: «Κάθε φορά πού σφραγίζεσαι μέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ, νά σβήνεις τόν θυμό καί ὅλα τά ἄλλα πάθη πού σέ κατέχουν». Ἀναλυτικότερα:
- Γιά νά κινηθοῦν τά πόδια τοῦ

πιστοῦ «εἰς ὁδοῦς ζωῆς», γονατίζει στήν προσευχή κι ἐκεῖ σταυρώνει τά χέρια του, ὥστε νά μποροῦν αὐτά νά ἐπιτελοῦν τήν σωστή, τήν θεάρεστη δράση.

- Γιά νά χορτάσει πνευματικά, περιορίζει τήν τροφή του, νηστεύει.
- Γιά νά ἐκδικηθεῖ τόν ἐχθρό του, ὄχι μόνο ἀνεξίκακα τόν συγχωρεῖ «ἐκ καρδίας», ἀλλά καί φιλάδελφα τόν συντρέχει στήν ἀνάγκη του.
- Γιά νά εἰρηνεύει μέ τόν συνάνθρωπό του, χτυπᾷ ἀλύπητα τήν μνησικακία του.
- Γιά νά ἔχει εἰρήνη μέ τόν Θεό, πολεμᾷ ἀκατάπαυστα τόν διάβολο καί ἐγγίζει τόν Θεό.
- Γιά νά ἔχει εἰρήνη μέ τόν ἑαυτό του, διατηρεῖ ἄληκτο πόλεμο μέ τήν φιλαυτία καί τά πάθη του.

Μέ ἕνα λόγο, σέ κάθε περίπτωση ὁ χριστιανός γίνεται κοινωνός στό πάθος καί στήν ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δηλαδή, μέ ταπείνωση καί εὐλάβεια σταυρώνει καθημερινά τόν ἑαυτό του καί τόν παραδίδει ἀπόλυτα στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅπως αὐτό ἐκφράζεται

στήν ζωή του Χριστού.

Κρεμασμένος στον λαιμό μας ο σταυρός, μέ τόν όποιο μᾶς τίμησε ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία κατά τήν ἱερή ὥρα τοῦ Βαπτίσματος, **μᾶς θυμίζει ἀδιάκοπα τήν ὑπόσχεση πού τότε δώσαμε· «ἀποτάσσομαι τῷ σατανᾷ καί συντάσσομαι τῷ Χριστῷ»**, πού **θά πει· ἀκολουθῶ στό κάθε τι τόν Χριστό**. Καί, βέβαια, δέν ἀπαιτεῖ ὁ Κύριος νά ἀντιγράψουμε πλήρως τήν δική του ζωή μέ τήν ἀπαστράπτουσα τελειότητα. Δέχεται καί τήν παραμικρή εἰλικρινή προσπάθεια πού γίνεται γιά νά προσεγγίσουμε ἔστω λίγο τήν ζωή του· νά βαδίζουμε στήν δική του γραμμή, νά ζοῦμε στήν δική του ἀτμόσφαιρα. Μέ τήν προσπάθεια αὐτή ἀγγίζουμε τόν ἴδιο, καί Ἐκεῖνος ὄχι μόνο γίνεται ἀρωγός ἀλλά καί μᾶς μεταγγίζει τήν δική του ἀναμαρτησία καί τελειότητα, μᾶς δίνει τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του, τόν τέλειο, νά γίνει δικός μας. Γι' αὐτό ἐξάλλου ἔγινε ἄνθρωπος καί «ἐκένωσεν ἑαυτόν», γιά νά μᾶς

θεώσει. Τό μελετᾷ καί τό θαυμάζει αὐτό ἡ ἀνθρωπότητα στήν ἱστορία τῶν ἀγίων τῆς πίστεως καί μάλιστα στό πρόσωπο τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Θεανθρώπου, τῆς ὁποίας τήν ψυχή «ρομφαία διήλθεν», πρίν ἀναδειχθεῖ ὁ πρῶτος ἀνθρωπόθεος.

Γιά τόν εὐδαιμονισμό, τήν μαλθακότητα καί νωθρότητα τῆς ἐποχῆς μας, εἶναι ἀσφαλῶς ἀκατανόητη καί ἐν πολλοῖς ἀνόητη ἡ νοοτροπία τῆς πίστεως, ἡ «λογική» τοῦ σταυροῦ. Ἀλλά δέν παύει γι' αὐτό νά παραμένει σωτήρια καί ἀναγκαῖα γιά τοὺς λίγους, ἔστω, πού ξεπερνώντας τήν συμβατικότητα ἐπιθυμοῦν νά ἀναπνέουν τό ὄξυγόνο τῆς χάριτος καί ἐπιμένουν νά τολμοῦν τήν ἀναρρίχηση στίς κορυφές τῆς ἀγιότητος μέ ὁδηγό καί ἐμπνευστή τόν Θεάνθρωπο Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Γι' αὐτούς ὁ σταυρός γίνεται «ἀήττητον ὄπλον» καί «νίκης τρόπαιον», ὁ ἀσφαλῆς καί ἀδιάψευστος χορηγός τῆς ἀναστάσεως.

Ἡ ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΧΑΡΑ

Ὁ Σταυρὸς εἶναι γιορτὴ καὶ πνευματικὸ πανηγύρι. Στὸ παρελθόν, βέβαια, ταυτιζόταν μὲ τὴν καταδίκη, ἐνῶ τώρα ἀπολαμβάνει τιμὲς· στὸ παρελθόν ἦταν σύμβολο τῆς κατάρρας, τώρα ὁμως συνδέεται μὲ τὴν σωτηρία. Διότι αὐτὸς ἔγινε γιὰ μᾶς μυρίων ἀγαθῶν αἴτιος. Αὐτὸς μᾶς ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν πλάνη, αὐτὸς μᾶς φώτισε ἐνῶ βρισκόμασταν στὸ σκοτάδι. Αὐτὸς ἐνῶ ἤμασταν ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ μᾶς συμφιλίωσε μαζί του, ἐνῶ ἤμασταν ξένοι μᾶς κατέστησε οἰκεῖους· ἐνῶ στεκόμασταν μακριά, μᾶς ἔφερε κοντά του. Αὐτὸς ἔγινε κατάλυση τῆς ἐχθρας, αὐτὸς ἀσφάλεια τῆς εἰρήνης, θησαυροφυλάκιο μυρίων ἀγαθῶν. Γι' αὐτὸ δὲν περιπλανιόμαστε πλέον στὶς ἐρημιές· διότι γνωρίσαμε τὸ δρόμο τὸν ἀλη-

θινό. Δὲν ζοῦμε πλέον μακριὰ ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς, διότι βρήκαμε τὴν εἴσοδο γιὰ τὴ βασιλεία. Δὲν φοβόμαστε τὰ πυρωμένα βέλη τοῦ διαβόλου, διότι εἶδαμε τὴν πηγὴ. Χάρη σ' αὐτὸν δὲν εἴμαστε πλέον σὲ χηρεία· λάβαμε τὸν νυμφίο. Δὲν φοβόμαστε τὸν λύκο· ἔχουμε τὸν ποιμένα τὸν καλό. Γι' αὐτὸ δὲν τρέμουμε μπροστὰ στὸν τύραννο· εἴμαστε στρατοπεδευμένοι δίπλα στὸν βασιλιᾶ. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐορτάζουμε στὴ μνήμη τοῦ Σταυροῦ...

Ἰω. Χρυσοστόμου.

*Εἰς τὸν σταυρὸν καὶ εἰς τὸν ληστήν
1' PG 49,399-400' ΕΠΕ 36,8-10.*

Ἀπόδοση Β.Τ.

Διαφορά ἀντιλήψεων

Χριστέ μου, Σὲ βλέπω καὶ πάλι, νὰ βγαίνεις στὸν ἀπέραντο ἀγρὸ Σου, σ' ὀλόκληρο τὸν κόσμο τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ σπείρεις τὸ λόγο Σου νὰ προχωρεῖς μέσα ἀπὸ πολυσύχναστους δρόμους ἢ λησμονημένα μονοπάτια, στὶς πολιτεῖες καὶ τὰ μικρὰ χωριουδάκια, τὰ ξεχασμένα στὶς ζυῶγκλες καὶ τὶς ἐρημιές.

Γιὰ ὅλους πονᾶς, γιατί ὅλοι εἶναι δικοί Σου. Κι οἱ μαῦροι κι οἱ κίτρινοι καὶ οἱ λευκοὶ εἶν' ἀδελφοί Σου. Γιὰ κάθε καρδιά κτυπᾷ ἡ καρδιά Σου, γιατί «πάντα ἀνθρώπους θέλεις σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».

Ἀλλά, ἔχω δίκαιο, Κύριε, ἂν πῶ ὅτι τὰ μάτια Σου μοῦ φαίνονται ὑγρά; Γιατί, Μεγάλε Σποριά;... Δὲν βλέπεις, λές, ὅσους θά 'πρεπε ἐργάτες κοντά Σου;

Συγχώρεσέ μας, Κύριε. Εἶναι βλέπεις ἡ «διαφορὰ ἀντιλήψεων». Αὐτὴ ἡ διαφορὰ ἐξηγεῖ ἴσως ἄρκετὰ τὴν ἀνεξήγητη ἀδιαφορία

μας. Ἐνδιαφερόμαστε ἀσφαλῶς γιὰ τὸν κόσμο. Μόνο πού ὁ «κόσμος» ὁ δικός μας εἶναι ἄρκετὰ προσγειωμένος. Κλείνεται στὴν πόλη, στὴν ἐπαρχία μας, τὸ πολὺ πολὺ στὴ χώρα μας. Ἄν εἴμαστε πιὸ εἰλικρινεῖς, θὰ ἔπρεπε νὰ ποῦμε ὅτι βασικὰ κλείνεται στὸ μικρὸ μας ἐγώ, πού ἡ φαντασία μας τὸ κάνει ἄρκετὰ μεγάλο. Ἀλλὰ δὲν εἴμαστε τόσο εἰλικρινεῖς. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τὸ λέμε. Οὔτε στὸν ἑαυτό μας...

Ἐσὺ ἀκόμη, Μεγάλε Σποριά, «ἐξέρχεσαι»· βγαίνεις καὶ προχωρεῖς ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς δυσκολίες, τὸ λιοπύρι, τὴ βροχή, τοὺς ἀνέμους.

Ἐμεῖς ὅμως εἴμαστε παιδιὰ μιᾶς ἐποχῆς, πού ζητάει τὴ σιγουριά. Πῶς νὰ ἐκτεθοῦμε σὲ περιπέτειες, πῶς νὰ ρισοκινδυνέψουμε στὴν

ἀβεβαιότητα τοῦ ἔξω; Πῶς νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὶς καλοτακτοποιημένες συνήθειες καὶ δουλειές μας, ἀπὸ τοὺς ἀσφαλτοστρωμένους μας δρόμους, γιὰ νὰ λασπωθοῦμε στὰ ἀφράτα αὐλάκια, πὺν καρτεροῦν τὸ Σπόρο;...

Εἶναι ἡ ἐποχὴ μας, Κύριε, τέτοια. Μὴ μᾶς παρεξηγεῖς...

Ἄλλωστε εἶναι καὶ ἡ ἀβεβαιότης τῆς ἐπιτυχίας. Ἐσένα, Μεγάλε Σποριά, δὲν Σε ἀπογοητεύει, ἂν κάμποσος σπόρος πνιγεῖ στ' ἀγκάθια, φαγωθεῖ ἀπὸ τὰ πουλιά, ἢ καταπατηθεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅμως αὐτὸ ἐμᾶς μᾶς τρομάζει, μᾶς κόβει τὰ πόδια. Νὰ πάει τόσοσ κόπος χαμένος; Δὲν ἀντέχουμε στὴ σκέψη μιᾶς τέτοιας προσπάθειας, πὺν τὴν ἀπειλοῦν ἀπογοητεύσεις καὶ ἀποτυχίες. Εἴμαστε παιδιὰ μιᾶς «θετικῆς» ἐποχῆς, πὺν ζητάει τὴ σιγουριά. Προτιμοῦμε νὰ φυλᾶμε τὸν Σπόρο...

Εἶπες, πῶς ἔτσι, κινδυνεύει νὰ σαπίσει, νὰ χαθεῖ ἐντελῶς, ἐνῶ ἄλλιῶς σπόρος πολὺς θὰ βρεῖ «γῆ καλὴ» καὶ θὰ πεντηκονταπλασιασθεῖ, θὰ ἑκατονταπλασιασθεῖ; Ἴσως...

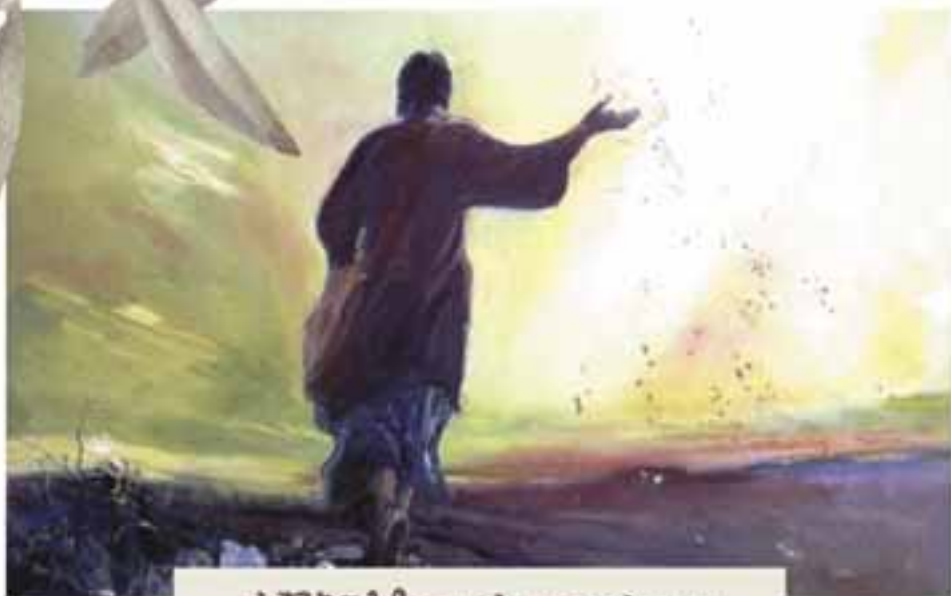
Κύριε, δακρύζεις;... Μὰ Ἐσὺ καταλαβαίνεις. Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν τὴ διαφορὰ ἀντιλήψεων;

Ναί, ἔχεις δίκιο, Μεγάλε Σποριά. Τώρα καταλαβαίνω γιατί δακρύζεις. Τώρα νιώθω ὅτι πρέπει νὰ κλάψω κι ἐγὼ· γιὰ τὴν γενιά μας, γιὰ τὴν χριστιανικὴ «ὀρθόδοξη» γενιά μας, γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Δὲν εἶναι τόσο ἡ διαφορὰ ἀντιλήψεων, ὅσο τὸ ὅτι ἔχουμε πειστεῖ πῶς ἡ δικὴ μας στενόκαρδη ἀντίληψη συνδυάζεται (!) θαυμάσια μὲ τὴ δικὴ Σου, ὅτι μᾶλλον δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὴν δικὴ Σου (!), καὶ πάσαμε νὰ ἀκοῦμε τὴν φωνὴ Σου, «οὐκ οἶδα ὑμᾶς». (Ἴσως γιατί ἔγινε τόσο σιγανὴ ἀπὸ τοῦ παράπονου τὸ κλάμα, ἴσως γιατί, ἂν καὶ ἰσχυρὴ, πνίγεται στὸ θόρυβο τῆς μηχανοποιημένης ζωῆς μας).

Τώρα, Κύριε, νιώθω κι ἐγὼ τὴν ἀνάγκη νὰ κλάψω πικρά...

Δῶσε τοῦλάχιστον τὰ δάκρυα αὐτὰ νὰ εἶναι δάκρυα μετανοίας, πὺν θὰ πλύνουν τὰ μάτια μας καὶ θὰ βοηθήσουν νὰ δοῦμε καθαρά. Ὅπως Ἐσὺ βλέπεις τὸν κόσμον καὶ τὴ σπορά.

*Ἀπὸ τὸ βιβλίον "Ἀδιαφορία
γιὰ τὴν ἱεραποστολὴ σημαίνει
ἄρνησι τῆς Ὀρθοδοξίας",
τοῦ Ἀρχιεπ. Ἀναστασίου
Γιαννουλάτου*

*«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων
τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ...»*

Μέσα τοῦ Ὀκτώβρη· Κυριακή· Ἡ γῆ μαλακωμένη ἀπ' τὴ βροχὴ προσμένει τὴ σπορὰ· προσμένει νὰ σφιχταγκαλιάσει μέσα της ἕνα ἐλάχιστο σπυρί, μικρὸ σὰν μιὰ κουκίδα ἀσημαντη, πὺ ὅμως θὰ βλαστήσει τῶν ἀνθρώπων τὸ ψωμί.

Περάσανε αἰῶνες ἀπὸ πάνω της· Ἄλλαξαν τοὺς καιροὺς, μὰ αὐτὸ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ ἀλλάξουν ποτέ. Κάθε μιὰ τέτοια ἐποχὴ, νομοτελειακά, ἢ γῆ θὰ περιμένει νὰ φασκιώσει μὲς στὰ σωθικά της τὸ σπυρί πὺ τρέφει τοῦ ἀνθρώπου τὴ ζωή.

Κάθε μιὰ τέτοια ἐποχὴ ἢ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ

θὰ ἀναγινώσκει ἀπὸ τοὺς ἄμβωνές της τὴν παραβολή· «Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι». Νομοτελειακά, αἰῶνες τώρα, ἀπὸ τὴν ὥρα πὺ περπάτησε στὸν κόσμο ὁ αἰώνιος Σποριάς, ἢ γῆ μὲς τῶν ἀνθρώπων τίς ψυχές θὰ καρτερεῖ νὰ ἀναδεχθεῖ μέσα στὰ μυστικά της ἔγκατα τὸ λόγο Του, τὸν ἄσαρκο Θεό, γιὰ νὰ καρπίσει ἄρτο τῆς ζωῆς, ψωμί ἐλπίδας καὶ χαρᾶς στοὺς πεινασμένους μας καιροὺς.

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι»: ἀκούω τὴν παραβολὴ ἀπ' τὴν Ὁραία Πύλη τοῦ ναοῦ· καὶ λίγες μέρες ὕστερα κρατῶ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ μητροπολίτη τῆς οἰκείας ἐκκλησίας τὸ διοριστήριο. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μὲ διορίζει κατηγήτρια.

*«Εξήλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεί-
ραι».* Κοιτάζω τὸ διοριστήριο· καὶ εἶναι σὰν νὰ βλέπω πάνω του γραμμένη αὐτὴν τὴν πρόταση· μιὰ πορεία σταυρική, μιὰ ἔξοδος ἥρωική μέσα στὸν κόσμον τῆς φθορᾶς· ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὴν γωνιά καὶ τὸ ἐγὼ μου, θὰ συναντήσω ἓνα παιδί πὸ ἴσως δὲν τοῦ δόθηκαν ποτὲ τὰ χέρια μιᾶς μητέρας νὰ προσεύχονται· καὶ οὔτε κἂν νὰ τὸ μεγαλώσουνε. Νιώθω μικρὴ μπροστὰ σὲ τέτοια ἀποστολή.

Δειλιάζω στὴν εὐθύνη της, κάθε μιὰ τέτοια Κυριακὴ τοῦ Ὀκτώβρη πὸ θυμᾶμαι αὐθόρμητα τὴ χαρτινὴ εἰκονίτσα τοῦ Σποριά πὸ γνώρισα παιδί: ἦταν ὁ Κύριός μου πάνω στὸ χαρτί, πὸ ἔριχνε τὸν καλὸ σπόρον σὲ μιὰ γῆ ξανθὴ· αὐτὴ τὴν εἰκονίτσα μου τὴ δώσανε τὰ χέρια κάποιας κατηγήτριας.

Κάποια ἄλλα χέρια σκύψανε πάνω ἀπὸ τὴ δική μου τὴν ψυχὴ νὰ σπείρουνε· ἦτανε χέρια ἀνθρώπων πὸ ἰδρώσανε πρὶν ἀπὸ τὰ δικά μου στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὁ δρόμος περπατήθηκε λοιπὸν· νωπὰ πάνω στὸ χῶμα μου τὰ χνάρια περιμένουν νὰ στοιχηθῶ... καὶ αὐτὸ τὸ λυγισμένο χέρι τοῦ Αἰωνίου Σποριά στὴν εἰκονίτσα τῆς μικρῆς μου θύμησης νιώθω νὰ με καλεῖ:

*«Ἀκολούθει
μοι, παιδί μου.
Πᾶρε ἀπὸ τὸ σπόρον
μου καὶ ρίξε· καὶ συνέ-
χισε. Χρειάζομαι σποριά-
δες στὸν ἀγρό. Ἐσὺ ἢ εὐε-
γετημένη ἀκολούθει μοι!».*

Κοιτάζω τὸ διοριστήριο καὶ τὸ ἀποθέτω ταπεινὴ ἀπάντηση στὰ ξύλα τοῦ σταυροῦ: *«Ἰδοὺ ἐγώ. Ἀπό-
στειλόν με, Κύριε! Στείλε με σὲ
ρῦμες καὶ ὁδοὺς τοῦ κόσμου αὐτοῦ,
γιὰ νὰ σοῦ φέρω τίς ψυχές στο
δεῖπνο Σου».* Σηκώνω τὸ διοριστή-
ριο τῆς κατηγήτριας μιὰ προσευχὴ
στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ: *«Δῶσε μου
ὄλβια γεώργια, Αἰώνιε Σποριά!
Δῶσε μου ἀγάπη νὰ φωνάζει τὸ
«φιλῶ Σέ», πὸ θὰ με κάνει ἄξια νὰ
βόσκω τὰ ἄρνια Σου! Δῶσε μου τὴν
χαρὰ καὶ τὴν τιμὴ, μακρόθυμέ μου
Κύριε, σὰν με καλέσεις ἀπ' τὸν κό-
σμον αὐτό, μπροστὰ στὸ θρόνον Σου
νὰ μὴ ζυγώσω μόνη μου. Μαζί μου
νὰ σοῦ φέρνω μιὰ ψυχὴ, ἔτσι ὅπως
τὸ τραγουδήσα παιδί, πὸ θὰ τὴν
ἔχω κατηχήσει στὴν ἀγάπη Σου· καὶ
μὲ τὴν τεταπεινωμένη παρρησία
τῶν δικῶν Σου νὰ Σοῦ πῶ:
«Εξήλθα, Κύριε, ἐκεῖ πὸ με διόρι-
σες. Βάδισα δρόμους τοῦ σταυροῦ
καὶ σοῦ τὴν ἔφερα ἐλάχιστον ἀντα-
πόδομα καὶ μέγιστον στή θεϊκὴ θυ-
σία Σου... Δέξου με στὴν ἀνάστασι
τῆς Βασιλείας σου».* Ἀμήν.

Μαρία Παστουρματζή

Τὸ χέρι πού δίνει

π. Δημητρίου Μπόκου

*Ἐσεῖς πὺ βρήκατε
τὸν ἄνθρωπό σας
κι ἔχετε ἓνα χέρι
νὰ σὰς σφίγγει τρυφερά,
ἓναν ὦμο ν' ἀκουμπᾶτε
τὴν πίκρα σας,
ἓνα κορμὶ νὰ ὑπερασπίζει
τὴν ἔξαψή σας,
κοκκινίσατε ἄραγε
γιὰ τὴν τόση εὐτυχία σας,
ἔστω καὶ μιὰ φορά;
Εἶπατε νὰ κρατήσετε
ἓνος λεπτοῦ σιγῆ
γιὰ τοὺς ἀπεγνωσμένους;*

Ἐνα αἰχμηρότατο βέλος ρίχνει κατ' εὐθείαν στὴν καρδιὰ τῆς βολικῆς μας ἐπανάπαυσης ὁ ποιητῆς Ντίνος Χριστιανόπουλος μὲ τοὺς στίχους αὐτοὺς. Ποιός κάθεται νὰ σκεφθεῖ τὸν ἄλλο, τὴ στιγμὴ πὺ ἡμεῖς εἴμαστε μιὰ χαρά;

Κι ὅμως αὐτὴ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ μόνιμη ἀγωνία καὶ ἀνησυχία μας. Πὺς γίνεται νὰ χαιρόμαστε τὴ ζωὴ μας ἀνέμελα, ὅταν ἄλλοι παραδίπλα ὑποφέρουν; Ἡ ἀδιαφορία δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει θέση στὴ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ. Χριστιανὸς σημαίνει νὰ εἶσαι

τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ Χριστὸς ἔζησε μόνο γιὰ τοὺς ἄλλους. Καθόλου γιὰ τὸν ἑαυτό του. «Ἐαυτὸν ἐκένωσεν» (Φίλ. 2, 7). Τὸν σταύρωσε γιὰ μᾶς.

Ἦδειξε μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ὅτι ἀξία δὲν ἔχει μιὰ ζωὴ μὲ καλοπέραση, ἀλλὰ μιὰ ζωὴ προσφορᾶς στὸν ἄλλο. Ὑψιστο σκοπὸ τῆς, βαθύτατο νόημά τῆς, ἀπόλυτη πληρότητά τῆς ὄρισε τὴν ἀγάπη.

Μὰ ἡμεῖς διαστρέψαμε καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς ἀγάπης. Στὸν δικὸ μας κόσμο, ὅπου κέντρο βάλαμε τὸν ἑαυτό μας, ἀκόμα καὶ ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἀγάπη. «Ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν συνάνθρωπό μας δὲν εἶναι τάχα ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γιὰ μιὰ καινούργια ἰδιοκτησία;».

Εἶναι ὁ Νίτσε αὐτὸς πὺ ἀναρωτιέται. Καὶ συνεχίζει τὴ σκέψη του, λέγοντας ὅτι σὲ μιὰ τέτοια ἀγάπη συμβαίνει ὅ,τι καὶ σὲ κάθε μας ἐπιθυμία γιὰ ὅτιδήποτε καινούργιο: «Κουραζόμαστε μὲ τὸ παλιό, γιὰ ὅ,τι γνωρίζουμε καλὰ καὶ σίγουρα. Ἐχομε ἀνάγκη νὰ τεντώσουμε τὰ χέρια μας ἀκόμα πιὸ μακριά. Καὶ τὸ πιὸ ὁμορφο τοπίο, ὅταν τὸ ζήσουμε,

ὅταν τὸ ἔχουμε μπροστὰ στὰ μάτια μας γιὰ τρεῖς ὀλόκληρους μῆνες, μᾶς κουράζει, δὲν εἴμαστε βέβαιοι γιὰ τὴν ἀγάπη μας γι' αὐτό. Κάποια ἄλλη μακρινὴ ὄχθη, μᾶς τραβάει περισσότερο. Γενικότερα, μιὰ κατοχὴ μειώνεται μὲ τὴ χρήση».

Μιὰ ἀγάπη λοιπὸν ποὺ εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἰδιοκτησίας, κατοχῆς τοῦ ἄλλου γιὰ εὐχαρίστηση τοῦ ἑαυτοῦ μας, γρήγορα καταντᾶει πρᾶγμα βαρετό. Δὲν ὑπάρχει εὐχαρίστηση, ποὺ νὰ μὴ γίνεται μὲ τὸν χρόνο ἀνιαρὴ. Γίνεται βαρετὸς ὁ ἄλλος καὶ πρέπει νὰ ἀντικαθίσταται συνεχῶς, ὅταν, ἀντὶ νὰ τὸν κάνουμε ἀποδέκτη τῆς ἀγάπης μας, τὸν μεταβάλλουμε σὲ ἀπλὸ ὄργανο τῆς εὐχαρίστησής μας. Εἶναι ἢ κατὰ τῆς ἐγωκεντρικῆς μας ἀναζήτησης. Νὰ μὴ σταματᾶει ποτέ. Νὰ ψάχνει ἀκόρεστη γιὰ νέους τρόπους καὶ εἶδη εὐχαρίστησης.

Μὰ εἶναι κάτι διαφορετικὸ ἢ ἀγάπη ποὺ προσφέρεται, τὸ χέρι ποὺ δίνεις γιὰ νὰ στηριχτεῖ κάποιος ἐπάνω του, ὄχι γιὰ νὰ πάρεις κάτι ἐσύ. Ὅταν ἀγαπᾶς τὸν ἄλλο γιὰ ὅ,τι ἀκριβῶς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄλλος, ὄχι γιὰ δική σου εὐχαρίστηση. Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ θὰ σὲ γεμίζει πάντοτε χαρά. Μιὰ ἐμπειρία ποὺ θὰ παραμένει ζωντανή, ἀξέχαστη, ἀκόμα κι ὅταν ὅλα βουλιάξουν στῆς λήθης τὸν ἀπύθμενο βυθό. Τὸ περιγράφει ὁμορφα ὁ ποιητής:

*Κι ἔπειτα τὰ χρόνια θὰ περάσουν
ὄγκοι βουνῶν καὶ πέτρας
θὰ παρεμβληθοῦν
θὰ ξεχαστοῦνε ὅλα
ὅπως ξεχνιέται τὸ καθημερινὸ φαῖ
ποὺ μᾶς κρατᾶει ὀρθούς.
Ὅλα, ἔξω ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή
ποὺ μέσα στοῦ συνωστισμὸ
τοῦ ὑπόγειου τρένου
κρατήθηκες στοῦ μπράτσο μου.
(Τίτος Πατρίκιος)*

Ἐμεῖς προσφέρουμε τὸ μπράτσο μας σὲ ὅποιον τὸ χρειάζεται νὰ κρατηθεῖ; Τί μᾶς ἐμποδίζει νὰ ναι γεμάτη ἢ ζωὴ μας ἀπὸ ὁμορφες στιγμὲς προσφορᾶς; Μόνο αὐτὲς ἔχουν ἀξία πολύτιμη, θὰ παραμείνουν αἰώνια στὴ μνήμη τοῦ Θεοῦ, ὅταν ὅλα τὰ ἄλλα ξεχαστοῦν. Τὸ χέρι ποὺ προσφέρεται γιὰ ἀγάπη, γράφει ἀνεξίτηλα τὸ ὄνομά μας στοῦ Βιβλίου τῆς Ζωῆς. Ἐνῶ τὸ χέρι ποὺ δὲν τὸ ἔμαθε αὐτό, σβήνει γιὰ πάντα τὸ ὄνομά μας ἀπὸ τὴ μνήμη τοῦ Θεοῦ. Καιρὸς νὰ διδάξουμε καλὰ στοῦ χέρι μας τὸ μάθημα αὐτό, νὰ γράφει χωρὶς λάθη τῆς ἀγάπης τὴ σωτήρια γραφή.

Ὁ Κύριός μας τρέχει, ἐπείγεται ν' ἀπλώσει τὰ χέρια του πάνω στὸν σταυρό, νὰ μᾶς ἀγκαλιάσει ὅλους, νὰ μᾶς σώσει. Ἄς βιαστοῦμε ν' ἀπλώσουμε τὰ χέρια μας κι ἔμεῖς μὲ σταυρικὴ διάθεση σὲ ὅσους τὰ χρειάζονται. «Κύριε, τὰς χεῖρας ἡμῶν ἔκτεινον πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου».

ΒΑΣΤΑΞΕ ΜΕ

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Μή θεωρήσουμε ότι οι μοναχοί είναι υπεράνθρωποι, έξ αρχής άπαθείς και τέλειοι, χωρίς πάθη και έλαττώματα. Άνθρωποι κι αυτοί, όπως όλοι μας, παλεύουν να υπερβούν τον κακό έαυτό τους ως τέκνα του πρώτου Άδάμ, «άφορώντες εις τον τής πίστεως άρχηγόν και τελειωτήν Ίησούν» (Εβρ. 12,2).

Αυτό που τους διαφοροποιεί από τον κόσμο (με την έννοια του κοσμικού φρονήματος) είναι ή θεώρηση που έχουν για τη ζωή, τις σχέσεις, τo λόγο ύπαρξης, ακόμα και για τις αδυναμίες και άμαρτίες τους. Ξέρουν τo στόχο και θέλουν να ζήσουν τo θέλημα του Χριστού στη ζωή τους. Γι' αυτό και άγωνίζονται.

Το Γεροντικό είναι κατά-

σπαρτο από πτώσεις και άνατάσεις, άμαρτίες και μετάνοια, λάθη και διορθώσεις. Ένα τέτοιο περιστατικό άναφέρεται στο βίο του άββά Παύλου του Κοσμίτη. Αυτός ζούσε με τον άδελφό του Τιμόθεο στη Σκήτη. Συνεχώς, όμως, συζητούσαν μεταξύ τους, αντιλέγοντας ο ένας στον άλλο. Μια μέρα του λέει ο άββάς Παύλος:

- Μέχρι πότε θα ζούμε έτσι;

Και του λέει ο άββάς Τιμόθεος:

- Κάνε μου τη χάρη και όταν είμαι σε δύσκολη θέση και θέλω να τσακωθώ μαζί σου, βάσταξέ με· και όταν έρχεσαι έσυ επάνω μου, θα σε βαστάξω εγώ. Και κάνοντας έτσι άνακουφίστηκαν τo υπόλοιπο τής ζωής τους.

Είναι σοφία να κατανοούμε τη

δυσκολία πού κρύβει μέσα του τὸ πρόσωπο, ὅταν συμπεριφέρεται ἄσχημα. Χρειάζεται ἀγάπη γιὰ νὰ τὸ ἀγκαλιάσουμε ὅπως εἶναι καὶ νὰ τὸ «βαστάξουμε». Αὐτὸ τὸ «βάσταξέ με», κρύβει τὴ συνειδητοποίηση τῆς ἀδυναμίας του ἀλλὰ, συγχρόνως, καὶ τὴ σιωπηλὴ κραυγὴ πού ἀναζητᾷ μιὰ ἀγκαλιὰ γιὰ νὰ ξαποστάσει ἀπὸ τὸν κάματο τοῦ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ κόσμου του. Ὁ κάθε ἄνθρωπος, ξέρουμε, κουβαλᾷ τὴ δική του ἱστορία, τὸ δικό του κρυφὸ πόνο καὶ δυσκολία, ὅπως καὶ τὰ δικά του χαρίσματα καὶ προτερήματα. Ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία Του σέβεται τὸ κάθε πρόσωπο, τὴν ιδιαιτερότητα καὶ τὴν ἐλευθερία του. Γιατί ἀγαπᾷ! Μόνο ὅποιος ἀγαπᾷ μπορεῖ νὰ «βαστάξει» τὴ δυσκολία τοῦ ἄλλου, νὰ τὸν ὑπομένει καὶ νὰ τὸν συγχωρεῖ προχωρῶντας στὴ ζωὴ. Καὶ βέβαια, ὅλοι θὰ θέλαμε κοντὰ μας ἓνα τέτοιο ἄνθρωπο.

Ὡστόσο, τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ γίνουμε ἐμεῖς ὁ ἄνθρωπος

πού ὁ διπλανός μας θὰ μπορεῖ νὰ "γείρει σὲ μᾶς" μὲ τὴν πεποίθηση πὼς θὰ τὸν "βαστάξουμε" μὲ εὐχαρίστηση. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνει ἂν κυριαρχεῖ ὁ ἐγωκεντρισμὸς κι ἂν ἀπουσιάζει τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας.

Θεωροῦμε πὼς ἡ χριστιανικὴ ζωὴ συνίσταται στὴν τήρηση τῶν «θρησκευτικῶν καθηκόντων» μας, δηλαδή, στὸν ἐκκλησιασμό, τὴν προσευχὴ καὶ τὴ νηστεία καὶ ἄλλα. Αὐτά, ὅμως, ἀπὸ μόνονα τους, μπορεῖ νὰ ὀδηγήσουν στὸ φαρισαϊσμό. Ὁ Χριστὸς μίλησε γιὰ τὴν ἀγάπη ὡς τὴν πρώτη καὶ κύρια ἐντολή. Ἐκεῖνος μᾶς ἀγάπησε ὅπως εἴμαστε, "βαστάζοντας" τὸ βᾶρος μας. Δὲν μπορεῖ οἱ δικοὶ Του νὰ ζοῦν διαφορετικά! Ἔτσι, κάθε φορὰ πού "βαστάζουμε" τὸν ἀδελφό, μὲ κόπο καὶ ἀγάπη, δὲν κάνουμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπαναλαμβάνουμε στὴ ζωὴ μας τὴ ζωὴ Του καὶ νὰ γινόμαστε ὅμοιοι μὲ τὸ Χριστὸ καὶ Θεὸ μας.

Μαρίας Γουμενοπούλου

Τὸ νεαρὸ ζευγάρι τῆς ὁδοῦ Ἀνθέων στὴν Κηφισιά, εἶναι καὶ οἱ δύο γιατροί. Πολυάσχολοι ὅσο δὲ γίνεται. Τὸ σπίτι τους σχεδὸν δὲν τοὺς βλέπει καθόλου. Παρ' ὅλο πὸν σ' αὐτὸ τὸ ὄμορφο σπίτι, περνοῦν τὶς ὥρες τους δύο πολυαγαπημένα τους πρόσωπα. Ἐνα χρονιαρικό μωράκι καὶ μιὰ κατάκοιτη γιαγιά ὀγδόντα φορὲς μεγαλύτερη.

Εὐτυχῶς πὸν καὶ γιὰ τὰ δύο αὐτὰ ἀγαπημένα πρόσωπα ἔχουν βρεθεῖ γιὰ νὰ τὰ περιποιῶνται οἱ πιὸ κατάλληλοι ἄνθρωποι. Μπέϊμπι – σίτερ γιὰ τὸ μωρὸ εἶναι ἡ Κατερίνα πὸν ὅλη μέρα σὰν καρδερίνα κελαηδεῖ, καὶ ἡ κυρία Σοφία γιὰ τὴν ἡλικιωμένη πὸν εἶναι τὸ πρότυπο τῆς σοβαρότητας, τῆς λεπτότητας καὶ τῆς ὑπευθυνότητας φυσικά. Ἔτσι, τὸ ζευγάρι τῶν γιατρῶν δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία καὶ κοιτοῦν ἀπερίσπαστοι τὴν καριέρα τους.

Ἡ γιαγιά εἶναι, ὅπως εἴπαμε κατάκοιτη. Παρ' ὅλη τὴν ἄψογη περιποίηση τῆς κυρίας Σοφίας, νιώθει τρομερὰ ἀνήμπορη. Εἶναι μελαγχολικὴ, τίποτα

δὲν τὴν εὐχαριστεῖ καὶ ὅλο ἀναστενάζει... Ὁ νοῦς της δὲν ξεκολλάει ἀπὸ τὴν κατάστασή της, καὶ μετρῶντας καθημερινὰ τὶς παθήσεις της τὶς βρίσκει ὅλο καὶ περισσότερες.

Ἡ κυρία Σοφία κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ τὴν ἀνακουφίσει μ' ὅλη τὴ σοβαρότητα πὸν τὴ χαρακτηρίζει. Τὰ βογητά, ὅμως, τῆς γιαγιάς ὅλο καὶ πληθαίνουν.

Μιὰ μέρα ἡ κυρία Σοφία ζήτησε ἀπὸ τὰ ἀφεντικά της μιὰ χάρη. Εἶχε ἀνάγκη νὰ λείψει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰ ἓνα μῆνα γιὰ οἰκογενειακοὺς λόγους. Δὲν ἤθελε, ὅμως, νὰ χάσει τὴν ἐργασία της κοντὰ στὴ γιαγιά, γι' αὐτὸ τοὺς παρακάλεσε νὰ βροῦν κάποια ἄλλη ἀποκλειστικὴ πὸν νὰ τὴν ἀντικαταστήσει γιὰ ἓνα μῆνα.

Πρόθυμα δέχτηκε τὸ ζευγάρι. Ψάχνοντας, ὅμως, γιὰ τὴν ἀντικαταστάτρια, τὰ βρῆκαν σκοῦρα. Καμιὰ ἀπὸ τὶς ὑποψήφιες πὸν ἄρχισαν νὰ καταφτάνουν δὲν φαινόταν ἰσάζια τῆς κυρίας Σοφίας. Οὔτε στὸ δαχτυλάκι δὲν τῆς ἔμοιαζαν.

Τὸ ζευγάρι ἄρχισε νὰ ἀνησυχεῖ. Ἡ ἀνησυχία σὲ λίγο ἐγινε στεναχώρια. Ἡ στεναχώρια ἀπογοήτευση. Τί θὰ ἔκαναν λοιπόν;

Ὅταν ἡ Κατερίνα, ἡ μπέϊμπι-σίτερ τοῦ μωροῦ, ἄκουσε τὸ πρόβλημα, ἔκανε τούτη τὴν πρόταση.

Εἶναι βέβαιο πὼς ἄτομο τόσο ὑπεύθυνο καὶ σοβαρὸ σὰν τὴν κυρία Σοφία ἀποκλείεται νὰ βρεθεῖ. Θὰ πρότεινα, ὅμως, τὸ ἐξής. Ἡ ἀδελφή μου πού μόλις τελείωσε τὴ σχολή τῶν βρεφονηπιόκωμων, γυρεύει δουλειά. Ἄν ἀναλάβει αὐτὴ τὸ μωρὸ καὶ μείνω ἐγὼ νὰ περιποιῶμαι τὴν γιαγιά πού μὲ ξέρει καὶ τὴν ξέρω, ἴσως ἡ ἀπουσία τῆς κυρίας Σοφίας νὰ τῆς κοστίζει λιγότερο. Τί θὰ λέγατε γι' αὐτό; Ἄλλωστε, ἕνας μῆνας εἶναι μόνο, νομίζω θὰ περάσει.

Τὸ ζευγάρι συμφώνησε. Καλὴ ἦταν ἡ λύση.

Σὲ δύο-τρεις μέρες τὸ χαμόγελο τῆς Κατερίνας ἄλλαξε τὸ δωμάτιο. Τώρα, κάθε περιποίηση πού δεχόταν ἡ ἠλικιωμένη ἦταν περιποίηση χαμογελαστή. Ἡ ἀγάπη πού πρόσφερε ἡ Κατερίνα στὴν γιαγιά, ἦταν ἀγάπη γεμάτη χαμόγελο.

Ἡ πρώτη ἀλλαγὴ φάνηκε ὅταν μετρῶντας ἡ γιαγιά τις παθήσεις της ὅπως ἔκανε δύο-τρεις φορές τὴν ἡμέρα, τις βρῆκε ξαφνικὰ λιγότερες. Ἀπὸ δέκα τις βρῆκε ἐφτά. Σὲ τρεις μέρες ἐλαττώθηκαν κι ἄλλο. Τις ἔβρισκε πέντε.

Τῆς Κατερίνας ἡ πρώτη ἐκπληξη

ἦταν ὅταν ἄκουσε ἕνα πρωὶ τὴν ἠλικιωμένη νὰ τῆς ζητᾶ νὰ τὴν βοηθήσει νὰ σηκωθεῖ, γιὰ νὰ καθίσει στὴν πολυθρόνα μπρὸς ἀπὸ τὴν μπαλκονόπορτα πού τὴν ἔλουζε ὁ ἥλιος. Δὲν εἶχε ξαναδεῖ ποτὲ τὴν γιαγιά νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἐδῶ κι ἕνα χρόνο.

Καὶ ἡ μεγάλη ἐκπληξη γιὰ ὄλους γενικά, ἦρθε σὲ δώδεκα μέρες. Ὅταν ἡ ἄρρωστη ζήτησε νὰ τὴν πᾶνε στὴν τραπεζαρία μιὰ Κυριακὴ νὰ φάει μαζί μὲ τὰ παιδιὰ της.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸ ζευγάρι τῶν γιατρῶν ἔμαθε κάτι πολὺ σημαντικό. Κάτι πού φυσικὰ δὲν τὸ εἶχαν διδαχθεῖ στὸ Πανεπιστήμιο. Ἐμαθαν πὼς ὅταν ἡ ἀγάπη προσφέρεται σὲ κάποιον μὲ χαμόγελο, αὐτὸ μετατρέπεται σὲ δύο φτερά, κολλᾶνε πάνω στὴν ἀγάπη καὶ τὴν κάνουν νὰ φτάνει γρηγορότερα στὸν προορισμὸ της.

Κι ἀκόμα ἔμαθαν πὼς ὅταν ἡ ἀγάπη προσφέρεται μὲ χαμόγελο, αὐτὸ μπαίνει μέσα στὴν ἀγάπη καὶ λειτουργεῖ στὸ ἐσωτερικὸ της σὰν τὴ μαγιά πού μπαίνει στὸ ζυμάρι. Μεγεθύνει τὸν ὄγκο της. Τὴ φουσκώνει καὶ τὴ μεγαλώνει. Ἐτσι, χορταίνει ἀπὸ ἀγάπη αὐτὸς πού τὴ δέχεται. Καὶ τότε! Καὶ οἱ πόνοι γλυκαίνονται. Καὶ τὰ γεράματα ἀντέχονται. Κι οἱ ἀρρώστιες ἀντιμετωπίζονται ἥρεμα. Ὅσο γιὰ τὴ μοναξιά καὶ τὰ παράπονα, αὐτὰ εἶναι ἄγνωστα στὸν χορτασμένο ἀπὸ ἀγάπη, ὅσο ἀνήμπορος κι ἂν εἶναι.

Πίσω από την πόρτα του ναού

Αρχμ. Παύλου Παπαδόπουλου

Ήταν ο άνθρωπος της παρέας. Πειράγματα, αισχρολόγια, άστεϊσμοί και άλλα πολλά ήταν στον ημερήσιο κατάλογο των κατορθωμάτων του. Τα χρόνια περνούσαν και ποτέ του δεν συνδέθηκε με κάποιους ανθρώπους... ποτέ του δεν έμπιστευτηκε κανέναν. "Όλοι τον θέλανε για την παρέα αλλά μέχρι εκεί. Άλλα και ο ίδιος κανέναν δεν έπαιρνε στα σοβαρά, κανέναν δεν αισθανόταν δικό του άνθρωπο, φίλο του, οίκεό του.

Κάπου στα 30 του, γνώρισε μία κοπέλα. Την γνώρισε μέσα από μία τυχαία παρέα, διαμέσου γνωστών αγνώστων. Ή κοπέλα αυτή είχε κάτι το διαφορετικό, κάτι το «περίεργο». Του κίνησε το ενδιαφέρον. Όταν

τύχαινε στην παρέα να βρίσκεται και εκείνη (σπάνια), αυτός σταματούσε τις άνοησίες, σταματούσε τις αισχρότητες τις οποίες οι υπόλοιποι τον ώθούσαν να πράξει για χάριν της παρέας και του κεφιοῦ.

Μετά από μερικούς μήνες πήρε το θάρρος και την ζήτησε να βγούνε έξω. Εκείνη δέχτηκε, προσφέροντάς του μία ευχάριστη έκπληξη. Δεν περίμενε να βγει μαζί του ραντεβού...

Από το πρώτο ραντεβού κατάλαβε ότι είχε να κάνει με μία κοπέλα που πίστευε βαθιά στον Θεό. Απ'τήν άλλη αυτός στο στόμα του έπιανε κάτι το "έκκλησιαστικό" μόνο για να το κοροϊδέψει και να το κατακρίνει.

Τα λόγια της κοπέλας είχαν μία γλυκύτητα. Μιλούσε και νόμιζες ότι

σὲ μιλοῦσε μιὰ μελωδία. Τὰ ραντεβοῦ ἔφευγαν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο...ἡ κοπέλα πάντα χαμογελαστή καὶ πρόσχαρη, ἐκεῖνος ἀνήσυχος καὶ προβληματισμένος. Τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν Θεό, τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν ζωὴ μέσα στὴν Ἐκκλησία, τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν γνήσια καὶ ἀνιδιοτελῆ ἀγάπη. Ἐκεῖνος ἀναπαυόταν μόνο στὴν σιγουριὰ τῶν ματιῶν της.

Ποτὲ δὲν ἄγγιξε ἐκεῖνη τὴν κοπέλα, μέχρις ὅτου στὸ τελευταῖο τους ραντεβοῦ τοῦ εἶπε: «Θὰ ἤθελα νὰ προσευχηθεῖς γιὰ ἐμένα... τὴν ἄλλη ἐβδομάδα θὰ κάνω μία πολὺ σοβαρὴ ἐγχείρηση στὴν καρδιά...». Τὰ λόγια της πάγωσαν τὸ βλέμμα του. Ἀσυναίσθητα ἔπιασε τὰ χέρια της. Τοῦ ἦταν ἀδιανόητο ὅτι μπορεῖ νὰ τὴν ἔχανε. «Ναί, θὰ προσευχηθῶ...», εἶπε μὲ τρεμάμενη φωνή.

Ἡ κοπέλα σηκώθηκε τὸν ἀσπασθηκε καὶ ἔφυγε λέγοντας «Θὰ σὲ πάρω τηλέφωνο...». Ἐκεῖνος δὲν εἶπε τίποτα.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐγχείρησης ἦρθε. Σηκώθηκε τὸ πρωὶ ἐνθουμούμενος ὅτι θὰ «πρέπει» νὰ προσευχηθεῖ. Τῆς τό ὑποσχέθηκε. Δὲν ἤξερε πῶς. Δὲν γνώριζε ἀπ'αυτὰ τὰ πράγματα...

Θυμήθηκε τὴν μαυροφορεμένη γιαιγιά του πού τὸν πῆγαινε μικρὸ σὲ ἓνα μικρὸ μοναστηράκι δίπλα στὸ χωριό του. Ἦταν τὸ μοναδικὸ ἴσως μέρος πού θεωροῦσε ἄσπιλο, γνήσιο καὶ ἀγνό. Κίνησε πρὸς τὰ

ἐκεῖ.

Ἦταν πλέον μεσημέρι, σχεδὸν ἐκεῖνη ἡ ὥρα πού ἡ κοπέλα θὰ ἔκανε τὴν ἐγχείρηση. Ἐσβησε τὴ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ μαζί της ἔκλεισε καὶ τὸ ραδιόφωνο πού τόση ὥρα ἔπαιζε στοὺς κοσμικοὺς του ρυθμούς. Σιωπὴ. Ἐκανε νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο προσεκτικὰ καὶ ἀκόμα πιὸ εὐλαβικὰ ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου. Αὐτὴ ἡ ἡσυχία εἶχε κάτι τὸ ἱερό, σὰν νὰ ἔκρυβε κάτι τὸ πολύτιμο...

Πρῶτη φορὰ στὴ ζωὴ του βίωνε κάτι τέτοιο. Ἡσυχία, μέσα στὴν ἀνησυχία του. Προχώρησε πρὸς τὸ ναό. Μερικὰ κεράκια τρεμπόπαιζαν στὸ μανουάλι τοῦ ἐξωνάρθηκα.

Στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ναοῦ, ἡ ὁποία τοῦ ἔφερε μπροστά του, τὸ ἱλαρὸ πρόσωπο τῆς γιαιγιάς του. Μικρὸ παιδὶ τὸ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἐρχόταν ἐδῶ νὰ ἀνάψουν τὰ καντήλια. Τόσα χρόνια ὄλες αὐτὲς οἱ ἱερὲς μνημεῖς εἶχαν πέσει στὸ σκοτάδι τῆς λήθης...σάν νὰ μὴν τὰ εἶχε ζήσει.

Ἐκανε τὸν σταυρό του καὶ ἔπιασε τὸ χερούλι τῆς πόρτας γιὰ νὰ μπεῖ στὰ ἐνδότερα.

Ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ μαζί της ἀνοιξε ἡ πόρτα τῆς καρδιάς του. Ἡ πόρτα τοῦ ναοῦ ἀνοιξε καὶ

μαζί τῆς ἀνοιξαν καὶ οἱ βρῦσες τῶν ματιῶν του. Ἐκλαιγε μέσα στὴν πρωτόγνωρη αὐτὴ σιωπῇ. Ἐκλαιγε βουβὰ καθὼς τὰ χεῖλη του ἀσπάζονταν τὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς. Ἦταν μόνος του στὸν ναό. Πὰ ἀρκετὴ ὥρα τὰ δακρυσμένα μάτια του περιεργάζονταν τὶς ἀγιογραφίες, τὰ προσκυνητάρια, τὸ τέμπλο, τοὺς πολυέλεους, τὰ στασίδια.

Πῆγε καὶ κάθισε στὸ πρῶτο σκαλοπάτι πού ὀδηγοῦσε πρὸς τὸ πατάρι. Μπροστά του ἀπλωνόταν μυστικά μιὰ ἀπόκοσμη καὶ συνάμα γνώριμη οἰκειότητα. Ἐνιωθε σπίτι του. Ἐνιωθε μέσα στὸν ναό, σὰν νὰ βρισκόταν μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς συγχωρεμένης του μητέρας...

«Θεέ μου, κάνε καλὰ αὐτὴ τὴν κοπέλα πού τόσο πολὺ σὲ ἀγαπᾷ...βοήθησέ την...βοήθησε καὶ ἐμένα...». Τὰ λεπτὰ περνοῦσαν. Δὲν ἔλεγε νὰ φύγει ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σκαλοπάτι. Καθόταν ἐκεῖ γεμάτος ἀγωνία γιὰ τὴν ἡρεμία πού ἔνιωθε...

Κάτι τοῦ ἔλεγε ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα σηκώθηκε, ἀσπᾶσθηκε τὶς εἰκόνες στὰ προσκυνητάρια καὶ ἔφυγε. Μετὰ ἀπὸ δύο ἡμέρες κάποιος συγγενῆς τῆς κοπέλας τὸν πῆρε τηλέφωνο. «Ὅλα καλὰ πῆγανε... μὴν ἀνησυχεῖς...».

Ἦστερα ἀπὸ δύο ἡμέρες πῆγε τὴν εἶδε στὸ νοσοκομεῖο. «Φαίνεται διαφορετικός...» τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε ἡ κοπέλα. «Σ' ευχαριστῶ...ἐσὺ μοῦ

ἔδειξες τὸν δρόμο πρὸς τὰ ἐκεῖ...».

Ἦταν ἡ τελευταία φορὰ πού τὴν ἔβλεπε. Τὴν φίλησε γιὰ πρώτη καὶ μοναδική φορὰ, στὸ μέτωπο, τῆς χαμογέλασε καὶ ἔφυγε.

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Καὶ νὰ πού ἦρθε ἡ ὥρα νὰ φύγει ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴ, σὲ βαθιὰ γεράματα, ἐκεῖνος ὁ νέος.

Ἐκοιμήθη καθισμένος στὸ σκαλοπάτι τοῦ ναοῦ πού τότε εἶχε δακρῦσει... Ἐκοιμήθη μετὰ ἀπὸ χρόνια μέσα στὸ μοναχικὸ ράσο, λέγοντας τὴν εὐχή.

Ὅλα ἄρχισαν μέσα ἀπὸ μιὰ κοσμικὴ παρέα. Μεταμορφώθηκαν μέσα ἀπὸ τὴν οὐράνια παρέα τῆς Χάρης τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅλα ξαναρχίζουν τώρα, μέσα σὲ Φῶς, μέσα σὲ Ἀγάπη, μέσα στὴν Αἰωνιότητα...πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ναοῦ.

Εὐλινη, κλειστὴ καὶ σιωπηλὴ σοῦ μιλοῦσε γιὰ ὅλα ἐκεῖνα πού εἶχε δεῖ καὶ ἀκούσει. Κι ἐκεῖνος, ὁ μοναχός, πλέον ἀκίνητος, σοῦ ἔγνεφε γιὰ τὰ λάθη πού ἔκανε, γιὰ τὴν μετάνοια πού ἔζησε, γιὰ τὴν Ἀγάπη πού ἔδωσε καὶ ἔλαβε, γιὰ τὶς ἡμέρες τῆς σιωπῆς πού βίωσε σὰν σὲ πανηγύρι...

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ
ΤΟΥ ΜΑΚΚΑΡΙΣΤΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ.

14 Χρόνια από την κοίμησή Του.
Πού είσαι, πάτερ Αύγουστίνε;

«**Υ**ποφέρει και πάσχει ο λαός μας. Από όλα τα σημεία της χώρας έρχονται τα μηνύματα της συμφοράς. Έδώ ένα εργοστάσιον άσπλάγχχνως κλείει και πετά εις τούς δρόμους εκατοντάδας εργατῶν. Εκεί... ένα μικρόν κατάστημα βιοπαλαιστοῦ κλείει και κρεμά άπ' έξω από την πόρταν πινακίδα μέ την έπιγραφήν: "Κλειστόν λόγω έφορίας". Δέν έχει να πληρώνη φόρους ο πτωχός, ένῶ ή φοροδιαφυγή τῶν μεγάλων έχει λάβει τεραστίας διαστάσεις. Ίδρύματα κοινωφελή κινδυνεύουν να κλείσουν... Χιλιάδες άνεργοι νέοι...».

Μέ τέτοια ζωηρή γλώσσα ο π. Αύγουστίνος ζωγράφιζε τή ζοφερή πραγματικότητα τής έποχής του και πρόσθετε: «Πρό ήμερῶν εις μίαν και μόνον ήμέραν έπτά από-

πειραι αύτοκτονιῶν (συνέβησαν), αι όποϊαι όφείλονται κυρίως εις οικονομικάς αιτίας, εις πενίαν άφάνταστον, εις άστοργίαν κοινωνίας και κράτους». Τί θα έλεγε ο φλογερός ακρίτας μητροπολίτης σήμερα, πού έπαναλαμβάνονται οι ίδιες σκηνές;

Καθώς στίς 28 Αύγουστου συμπληρώθηκαν δεκατέσσερα χρόνια από την έκδημία του, ή σκέψη και ή καρδιά μας αναπολούν τά πύρινα κηρύγματα του -θησαυρισμένα στα βιβλία του- πού έκαναν τον άμβωνα να σείεται και τό ακροατήριον να αναρριγεϊ από παλμό και ένθουσιασμό.

Και είναι πανθομολογούμενο ότι τον άποζητούμε, σήμερα προπαντός πού, όπως έγραφε, «τά ήθη ραγδαίως καταπίπτουν· ο κιναιδισμός ύψώνει θρασειαν την κεφα-

λήν του· τό πᾶν διαλύεται». Ἐχομε ἐπείγουσα ἀνάγκη ἀπό τό ἐγερτήριο σάλπισμά του: «Αἱ ἡμέραι ἡμῶν ὡσπερ αἱ ἡμέραι Νῶε καί Λῶτ. Καί ὁ κόσμος παρά τάς σαφεῖς προειδοποιήσεις τῶν Γραφῶν, παρά τά σημεῖα τῶν καιρῶν, ὁ κόσμος κοιμᾶται ἀμέριμνος ἐνῶ ἡ θύελλα ἔρχεται. Τίς θά ξυπνήσῃ; Τίς θ' ἀγωνισθῆ διαί τήν σωτηρίαν ἑαυτοῦ καί τῶν ἄλλων;».

Ὡς νοῦς ἐγρήγορος παρακολουθοῦσε τά τεκταινόμενα. Ἄνυποχώρητος πάντα καί ἀσυμβίβαστος τολμοῦσε μέ λεβεντιά νά ἀσκεῖ κριτική κατά παντός ὑπευθύνου: «Κράτος καί Ἐκκλησία! Πόσα ἠδύνασθε νά πράξετε ὑπέρ τοῦ λαοῦ μας καί δέν πράττετε!».

Ἀλλά καί ὡς γίγαντας τῆς Ὁρθοδοξίας μέ τή σφενδόνη τοῦ πνεύματος πόσα δέν θά ἔγραφε τώρα καί δέν θά ξεσήκωνε τόν λαό, γιατί «κῦμα αἰρέσεων κατακλύζει ὅλην τήν πατρίδα μας... Ἀγών μέγας ἐπικεῖται· ὁ ἀγών τῆς Ὁρθοδοξίας κατά τῶν αἰρέσεων». Καί σέ ἄλλο κείμενό του μέ εὐθυβολία καί πατερική σοφία σημείωνε: «Ἡ διαχωριστική γραμμὴ μεταξύ ὀρθόδοξων καί αἰρετικῶν συνεχῶς ἐξασθενίζει καί τείνει νά ἐξαφανισθῆ, ἡ δέ παναίρεσις τοῦ οἰκουμενισμοῦ... τείνει νά κατακλύσῃ τήν Ὁρθοδοξίαν».

Ποῦ εἶσαι, πάτερ Αὐγουστίνε, νά ὑψώσεις στεντόρεια φωνή γιά τήν ἀπρεπῆ καί ἀναιδῆ ἐμφάνιση ἀκόμη καί -ἐν πολλοῖς- τῶν ἐκκλησιαζομένων καί νά διαμαρτυρηθεῖς. Μέ τόν πύρινο λόγο του στηλίτευσε τό κακό, ὅπου κι ἂν τό συνάντησε: «Ὡ κράτος, πῶς νά σέ ὀνομάσω; Ἄνομον, ἀμαρτωλόν, μασσονικόν, τραγελαφικόν τέρας, πλήρες ἀντινομιῶν;... Πατρίς Ἑλληνική! Σύ ποῦ ἐγέννησες σοφούς νομοθέτας, Σόλωνας, Λυκούργους, Ἰουστινιανούς, εἰς τά χέρια ποίων ἀνθρώπων ἔπεσες; Νά ἐκδίδουν Νόμους, τούς ὁποίους δέν διστάζομεν νά ὀνομάσωμεν προαγωγούς -μαστρωπούς πού κρατοῦν τό φανάρι καί δεικνύουν εἰς τήν Νεολαίαν μας τήν ὁδόν τοῦ ἐκφυλισμοῦ. Νόμοι προστᾶται τῆς ἀνηθικότητος!».

Σήμερα πού «ὁ γάμος διαλύεται, τά στέφανα ποδοπατοῦνται, τά παιδιά ρίπτονται εἰς τούς δρόμους καί... ἡ γῆ τῆς Ἑλλάδος σείεται», χρειαζόμαστε τόν διάτορο ὡς ἀπό βροντῆς λόγο του, γιά νά ὑπερασπίσει τήν κλυδωνιζόμενη οἰκογένεια: «Φόνου χειρότερον ἢ διάλυσις μιᾶς οἰκογενείας. Καί μόνον φόνου; Ἄδης κακῶν τό διαζύγιον». Καί λέγοντας «τά σῦκα σῦκα καί τήν σκάφην σκάφην» γιά τόν πολιτικό γάμο, ὁ ὁποῖος διαρκῶς ὑποσκελί-

ζει τόν ἐκκλησιαστικό, κήρυττε: «Ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου χριστιανικῆς... ἱερῶν κανόνων καί ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ εἶνε πορνεία καί μοιχεία. Καί διά νά ὀμιλήσωμεν λαϊκώτερον, ὁ τοιοῦτος γάμος, στερούμενος πάσης εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε, κύριοι, γαϊδουρόγαμος!».

Συνήθιζε νά ζυγίζει τήν εὐσέβεια καί τό ἐπίπεδο τῆς πνευματικότητος ἐνός τόπου μέ τόν ἁγιασμό τῆς Κυριακῆς ἡμέρας· τώρα, πού ἀνίερα καί σκοτεινά κέντρα βεβηλώνουν τήν τήρησή της, ἀκούγεται διαχρονική καί ἄκρως ἐπίκαιρη ἡ φωνή του: «Μόνον ἄνθρωποι μέ ἐβραϊκὴν καί μασονικὴν ψυχὴν θέλουν νά γίνωνται τὰ παζάρια τὰς Κυριακάς... Ἐάν θέλῃ (ὁ λαός) νά δυστυχήσῃ καί νά πεινάσῃ, ἕνας πρὸς τοῦτο ἀσφαλῆς τρόπος ὑπάρχει· καί αὐτός εἶναι ν' ἀνοίγῃ τὰ καταστήματα τῆν Κυριακὴν καί νά ἐργάζεται. Τὰ κέρδη τῆς ἡμέρας αὐτῆς δέν εἶναι εὐλογία, ἀλλὰ κατάρα, ἀλλὰ φωτιά πού καίει τό πᾶν. Ἰστόν ἀράχνης ὑφαίνουσιν οἱ τὰς Κυριακάς ἐργαζόμενοι».

Ἀδιαφορώντας γιὰ τό ὅποιο κόστος, εἶχε τήν παρρησία νά στηλιτεύσει: «Ἡ μασονία εἶναι λίαν ἐπικίνδυνος, διότι, ἐνῶ τό σύστημα αὐτό ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀναλύσει του εἶναι Σατανᾶς, ἐν τούτοις ἀποκρύ-

πτει τούς καταχθονίους σκοπούς του καί παρουσιάζεται ὡς ἄγγελος φωτός». Ἀκόμη καί πρὸς τήν «ἀνωτάτη κορυφή τοῦ Ἔθνους» ἀπήλυθνε τό ἐρώτημα: «Βασιλεῦ! Εἴσθε μασόνος;». Πόσα ἄρθρα καί βιβλία θά ἔγραφε σήμερα γιὰ τούς ὑψηλά ἱσταμένους-μέλη τῆς Λέσχης Μπίλντεμπεργκ καί τῶν παρόμοιων σχημάτων!

Μέ τό προφητικό του βλέμμα διέκρινε τήν ἀπειλή τοῦ τρίτου παγκόσμιου πολέμου καί προειδοποίησε· «θά ὑπερβῆ εἰς φρίκην πάντα προηγούμενον πόλεμον... Ἡ εἰρήνη κρέμαται ἀπό μίαν λεπτήν κλωστήν. Ἡ ἀνθρωπότης ἀγωνιᾷ». Ὡστόσο ὑπάρχει ἐλπίς ἀποτροπῆς τοῦ κακοῦ· ἀρκεῖ μόνον νά ἀκολουθήσουμε τή σωτήρια πρόσκλησή του: «Νινευίτικῆς μετανοίας ἔχομεν καί ἡμεῖς ἀνάγκην, ἀδελφοί Ἕλληνες. Οὕτω καί μόνον θά σωθῶμεν... Ὡ Κύριε!» Ἐλεος εἰς τήν Πατρίδα μας, ἔλεος εἰς τήν οἰκουμένην ὅλην». Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή του.

Ἐυδοξία Αὐγουστίνου

Πηγές:

Τὰ βιβλία τοῦ π. Αὐγουστίνου:

-Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν

-Σφενδόνη Α' - Β'

-Ἐλεγχος

-Βασιλεύει τό ἀγκάθι

Ἔξοδος σωτηρίας

Μοῦ τὸ διηγήθηκε μιὰ φίλη. Συνέβη, λέει, σε κάποια μικρὴ πόλη τῆς περιφέρειας, μερικὸς μῆνες πρὶν.

Σ' ἓνα σχολεῖο, οἱ μικροὶ μαθητὲς σὲ μιὰ τάξη ἔγραφαν ἤσυχα τὴν ἐργασία τους, ὅταν ξαφνικὰ πυκνὰ σύννεφα καπνοῦ ἀλλὰ καὶ φλόγες ἄρχισαν νὰ ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὸ ἰσόγειο τοῦ σχολεῖου.

– Φωτιά, φωτιά, ἀκούστηκαν οἱ δυνατὲς φωνὲς τοῦ ἐπιστάτη, καί, ὅπως ἦταν φυσικὸ, τρομερὸς πανικὸς κατέλαβε τὴν τάξη, ἀλλὰ καὶ τὸ σχολεῖο ὀλόκληρο, καὶ μὲ κλάματα καὶ φωνὲς οἱ μικροὶ μαθητὲς ὄρμησαν πρὸς τὶς ἐξόδους, γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ὅμως, τόσο μεγάλος ἦταν ὁ συνωστισμὸς στὶς πόρτες, ποῦ, ἀντὶ νὰ βγοῦν ἔξω γρήγορα, καθυστέρησαν πολὺ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κινδυνεύσει ἡ ζωὴ τους. Κάποιοι μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς, καθὼς καὶ μιὰ δασκάλα, πήδηξαν ἀπὸ τὰ παράθυρα, προκαλώντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τραυματισμοὺς στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια τους.

Κι ἐνῶ ὅλα αὐτὰ γίνονταν σὲ ὅλες τὶς τάξεις, μιὰ μαθήτρια τῆς τετάρτης, ἡ Μαρία, ἔμεινε ἀκίνητη στὴ θέση της.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἔχασε τὸ χρῶμά της. Τὰ χεῖλη της ἔτρεμαν, καὶ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια της. Ἀλλὰ ὁμως, ἔμεινε ἐκεῖ καθιστή. Καρφωμένη, θὰ ἔλεγε κανεὶς, στὸ θρανίό της, χωρὶς οὔτε μιὰ λέξη νὰ βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη της, ποῦ τὰ κρατοῦσε σφιγμένα.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ ὥρα ἡ πυρκαγιὰ

ἔσβησε, καὶ τὰ παιδιά καὶ οἱ δάσκαλοι ἠρέμησαν, ἡ ἀπορία ὄλων ἦταν πῶς ἡ μικρὴ Μαρία τὴν ὥρα τοῦ τρομεροῦ πανικοῦ ἔμεινε στὴ θέση της.

Ἡ ἀπάντησή της ἦταν καταπληκτικὴ!

«Ὁ πατέρας μου εἶναι πυροσβέστης. ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν πατέρα μου!».

Ἀκούγοντας τοῦτο τὸ περιστατικὸ, εἰλικρινὰ συγκινήθηκα πολὺ, ἀλλὰ καὶ πόσο κουράγιο ἀντλησα καὶ ἐλπίδα!

Γύρω μας πανικός, ταραχὴ, πόλεμοι, ναυάγια, σεισμοί.

Σκέφτηκα ὁμως πῶς, μέσα σὲ τοῦτες τὶς σύγχρονες φωτιὲς τοῦ φόβου καὶ τοῦ τρόμου μας, τὶς φωτιὲς τῆς κάθε εἴδους «τρέλας» καὶ ἀνηθικότητας ποὺ κυκλώνουν τὴν πατρίδα μας, καὶ ὅταν μὲ ἀγωνία, μέσα ἀπὸ φλόγες καὶ καπνοὺς, μάταια τὴν ἔξοδο προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε, γιὰ νὰ σωθοῦμε, σκέφτηκα λοιπὸν πῶς ὑπάρχει πάντα καὶ γιὰ μᾶς ὁ Πατέρας. Ὁ Πατέρας μας, ποῦ ἀγρυπνᾷ καὶ μᾶς παρακολουθεῖ. Ὑπάρχει ὁ Πατέρας, ποῦ μᾶς καλεῖ νὰ ἀφεθοῦμε μὲ ἐμπιστοσύνη σ' Ἐκεῖνον.

«Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά. πιστεύετε εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε».

Ἀλήθεια, γιατί τόσο φόβος καὶ τόσο πανικός; Ὁ ἴδιος δὲν εἶπε, «Οὐ μὴ σὲ ἀνῶ, οὐδ' οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλείνω»;

Ἄς δίνουμε λοιπὸν τοὺς ἀγῶνές μας, ἀπ' ὅποιο μετερίζι μας, καὶ ἡ εὐλογημένη ἔξοδος τῆς σωτηρίας μας εἶναι ἀνοικτή.

Μαρίνα Φραγκάκη

Τί σημαίνει «ἀγάπη στὸν ἐχθρό»

Συνέλαβαν κάποιον ἀντάρτη ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ δεμένο τὸν ἔσερναν μέσα στὴν πόλη της Κοζάνης καὶ τὸν ἔριξαν στὴ φυλακή.

Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης πῆγε στὴ φυλακή γιὰ νὰ τὸν δεῖ. Αὐτὸς ἦταν ἐχθρὸς του. Πολλὲς φορές προσπάθησε νὰ τὸν σκοτώσει, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε.

Οἱ ὑπεύθυνοι τῶν φυλακῶν δὲν τὸν ἄφηναν νὰ περάσει καὶ τοῦ εἶπαν:

π. Αὐγουστῖνε αὐτὸν ἔρχεσαι νὰ δεῖς; Τοῦ φέρνει ς καὶ φαγητό; Ὅχι φαγητό, ἀλλὰ δηλητήριο νὰ τοῦ δώσεις.

Καὶ τοὺς ἀπάντησε: Ὅπως ἐρχόμουν σὲ ἐσᾶς καὶ ἔφερνα φαγητό στὴ φυλακή (*) καὶ ὄχι δηλητήριο, τό ἴδιο θὰ κάνω καὶ σὲ αὐτὸν τὸν φυλακισμένο.

Τὸν ἄφησαν τότε νὰ περάσει.

Ὅταν ἀνοιξε ἡ πόρτα, καὶ ὁ φυλακισμένος τὸν εἶδε, ἔκλαψε. Ἦταν σὲ ἀθλία κατάσταση. Τότε εἶπε:

Πάτερ Αὐγουστῖνε, ἐσὺ ἦρθες νὰ μὲ δεῖς; Οὔτε ἡ γυναῖκα μου, οὔτε τὰ παιδιά μου, οὔτε κανένας δὲν ἐνδιαφέρεται πλέον γιὰ μένα...

Τώρα πιστεύω ὅτι ὑπάρχει Χριστός!

(*) Ὅλοι οἱ φυλακισμένοι κατὰ τὴ Γερμανικὴ κατοχὴ, ἀλλὰ καὶ ἀργότερα συντηροῦνταν ἀπὸ τὰ συσσίτια ποὺ ἔκανε ὁ π. Αὐγουστῖνος στὴν Κοζάνη, τὰ ὁποῖα ἔφταναν ἡμερησίως μέχρι 8.500 μερίδες.

ΑΠΟΨΕΙΣ-ΣΧΟΛΙΑ

ΣΤΗΝ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Χωρίς Χριστό υπάρχει εὐτυχία;

Ἡ ἀνθρώπινη ζωή δὲν εἶναι στατική. Ἐξελίσσεται. Προχωρᾷ. Ἡ ἐντύπωση πολλῶν ἀνθρώπων εἶναι ὅτι προχωρᾷ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὁ ἄνθρωπος μαθαίνει περισσότερα πράγματα, ἐμπλουτίζει τὶς γνώσεις του. Ζεῖ περισσότερα χρόνια καὶ πὶὸ ἄνετα. Οἱ πρόγονοί μας, ὄχι οἱ πολὺ μακρινοί, ἄς ποῦμε οἱ παπποῦδες μας, πρὶν ἀπὸ ἑξήντα χρόνια δὲν εἶχαν τηλεόραση ἢ σταθερὸ τηλέφωνο, καλλιεργοῦσαν τὴν γῆ μὲ ἓνα ἄλέτρι τὸ ὁποῖο ἔσερναν βόδια ἢ ἄλογα. Δὲν εἶχαν ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ἴσως στεροῦνταν καὶ αὐτὸ τὸ ραδιόφωνο. Τὰ σπίτια μικρὰ μὲ λίγα δωμάτια καὶ στὰ ὁποῖα συγκατοικοῦσαν ὁ παπποῦς καὶ ἡ γιαγιά. Τὰ παιδιά ἦταν εὐλογία καὶ οἱ περισσότερες οἰκογένειες ἦταν πολύτεκνες. Χρόνια φτώχειας, στερήσεων ἀλλὰ εὐλογημένα. Ἄκουγες καὶ ἓνα «Δόξα σοι ὁ Θεός». Εὐχαριστοῦσαν

τὸν Θεὸ γι' αὐτὰ τὰ λίγα, τὰ ὁποῖα μοίραζαν μὲ τοὺς συνανθρώπους τους, τοὺς ἐμπερίστατους.

Αὐτὰ γιὰ τὸ χθές, εἶπαμε τὸ ὄχι πολὺ μακρινό. Ἄς ἔλθουμε εἰς τὸ σήμερα. Πῶς εἶναι ἡ ζωὴ σήμερα; Πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὸ «χθές». Ἀφθονία ἀγαθῶν, σπίτια χωρὶς γιαγιάδες καὶ παπποῦδες, μὲ παιδικὰ δωμάτια ἐξοπλισμένα μὲ πολλὰ καὶ διάφορες ἠλεκτρονικὲς συσκευές. Σπίτια μεγάλα μὲ συσκευές θέρμανσης καὶ ψύξης, ἀτομικὰ κινητὰ τηλέφωνα, ἔγχρωμες τηλεοράσεις δυὸ ἢ τρεῖς. Ὅλες οἱ σύγχρονες ἀνέσεις μὲ ἢ χωρὶς εἰσαγωγικά. Ἔχουμε ὅλα τὰ καλὰ καὶ τοῦ «πουλιοῦ τὸ γάλα». Εἶμαστε εὐτυχισμένοι, χαρούμενοι καὶ δοξολογοῦντες τὸν Θεὸ ἢ γκρινιαζοῦμε δυστυχισμένοι μὲ τὴν μοναξιά μας τῆς εὐημερίας καὶ τῆς φιλαυτίας;

Ἔχουμε χρόνο νὰ καθίσουμε νὰ μιλήσουμε ὡς οἰκογένεια, γει-

τονιά ή ως κοινωνία; Πολλές έργασίες σήμερα γίνονται με μηχανές π.χ. όργώματα, συλλογή βάμβακος και οί μισθωτοί δουλεύουν όκτώ ώρες τις πέντε από τις έπτά ήμέρες τής έβδομάδας. Η παραγωγή άγροτικών και βιομηχανικών προϊόντων έγινε πιό εύκολη και μαζική. Μεγάλη ή ποσότητα και ή ποικιλία, ώστε να μη ξέρεις τί να διαλέξεις. Κάθε

χρόνο χιλιάδες τόνοι τρόφιμα τὰ πετᾶμε στὰ σκουπίδια. Υπερκατανάλωτισμό όνομάσαμε τό φαινόμενο. Γεμάτες οί ντουλάπες από ρούχα και παπούτσια τών όποίων άγνοοῦμε τήν ύπαρξή τους. Πολλά εἶναι και έκτός μόδας. Ό σύγχρονος θεός ό όποίος μάς καταδυναστεύει όλους μας μικρούς και μεγάλους.

Τό σήμερα τό βιώνουμε, εἴμαστε εύχαριστημένοι; Ἄς άπαντήσει ό καθένας στόν έαυτό του και για τόν έαυτό του. Ἄς παραβλέψουμε

τὰ προβλήματα τὰ όποια δημιούργησαν τὰ λεγόμενα μνημόνια. Ἄς σκεφτοῦμε, με τὰ παιδιά μας βρίσκουμε ποιότικό χρόνο για να μιλήσουμε ή εἴμαστε άπορροφημένοι ό καθένας μας στόν ήλεκτρονικό ύπολογιστή και στο κινητό του για να πληροφορηθοῦμε τὰ παγκόσμια κουτσομπολιά και τις έπιταγές τής σύγχρονης μόδας;

Βγάλαμε τόν Χριστό από τή ζωή μας και καταστήσαμε τή ζωή μας ζούγκλα. Χωρίς ανθρώπινη έπικοινωνία, άλληλεγγύη και άνθρωπιά. Βάλαμε τόν Θεό στο περιθώριο τής ζωής και τής δράσης μας.

Για να πάει ή κοινωνία, πραγματικά, μπροστά άπαιτεῖται έπιστροφή στα νάματα τής Όρθοδοξίας και στην κατά Χριστόν Ζωή. Γένοιτο.

Παναγιώτης Μυργιώτης

Από τις δραστηριότητές μας

Ὁδοιπορικὸ στὰ προσκυνήματά μας

«...ἡ φύση εἶναι τὸ μυστικὸ εὐαγγέλιο...»
(ὄσιος Πορφύριος).

Μὲ τὴ δύναμη καὶ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ ἐκκλῆσιαστικὸ κατηχητικὸ ἔτος 2023-2024. Πέρασε μιὰ χρονιά πλούσια σὲ εὐλογίες. Οἱ συναντήσεις μας στὶς συνάξεις μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς, καθὼς καὶ στὶς ὁμιλίες τοῦ Σαββάτου, ὑπῆρξαν γεμᾶτες πνευματικὰ μηνύματα, ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν Λόγο τοῦ Εὐαγγελίου, πὺν μᾶς χαρίσθηκε πλούσιος καὶ φέτος.

Σφραγίζοντας, λοιπόν, τὴ φετινὴ χρονιά ὁ σύλλογός μας ἐπέλεξε δύο θαυμάσιες προσκυνηματικὲς ἀποδράσεις σὲ μοναστήρια τοῦ νομοῦ Λάρισας, Σερρών καὶ Δράμας.

Τὴν Κυριακὴ 19 Μαΐου 2024, νωρὶς τὸ πρωί, ἀναχωρήσαμε μὲ πρῶτο προορισμὸ τὴν Ι. Μ. Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου στὸν Πυργετό, ὅπου ἐκκλῆσιαστήκαμε. Τὸ ὁμορφο μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου βρῖσκεται σὲ μιὰ καταπράσινη πλευρὰ τοῦ Ὀλύμπου, μεταξὺ τῶν χωριῶν Πυργετοῦ καὶ Αἰγάνης, ἀντικρίζει ὄλο τὸν Θερμαϊκὸ, βλέπει ἀπέναντί του ὀλόκληρο τὸν Ἄθωνα καὶ ἀνήκει στὴν Ἱερά Μητρόπολη Λαρίσης καὶ Τυρνάβου.

Μετὰ ἀπὸ σύντομη στάση στὴν γραφικὴ Ραψάνη, ἐπόμενος προορισμός, ἡ Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Παντελεή-

Στὴν Ι.Μ. Ἁγίου Παντελεήμονος καὶ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στὴν Ἁγιά τῆς Λάρισας.

Στὴν Ι.Μ. Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου στὸν Πυργετό.

μονος καὶ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στὴν Ἁγιά τῆς Λάρισας, ὅπου οἱ ἀδελφοὶ μᾶς ὑποδέχτηκαν μὲ περισσὴ ἐγκαρδιότητα. Ἡ Ἱερά Μονὴ βρῖσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν Ἁγιά, σὲ πλάτωμα τοῦ Κισσάβου μὲ θέα πρὸς τὰ νότια. Πρόκειται γιὰ φρουριακὸ συγκρότημα πὺν περιβάλλει τὸ καθολικὸ ἀπὸ τρεῖς πλευρές, ἀνατολικά, νότια καὶ δυτικά. Τὸ καθολικὸ, ἀφιερωμένο στὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, εἶναι σημαντικὸ κτίσμα τοῦ 16ου αἰῶνα καὶ ἀνήκει στὸν ἀθωνικὸ τύπο. Ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Γέροντας Νικόδημος μὲ ιδιαίτερη ἀγάπη μᾶς ἀνέπτυξε διεξοδικὰ τὸ ἱστορικὸ τῆς Μονῆς καὶ

Στήν Ι. Μονή Ἀναλήψεως,
στήν Πρώτη Σερρών.

Στήν Ι. Μονή Ἀναλήψεως
στούς Ταξιάρχες (Σίψα) Δράμας.

τήν ἀγιογράφηση τοῦ ναοῦ ἐπικεντρώνοντας τὴν προσοχή μας στὶς ἀξιόθιμαστές λεπτομέρειες τῆς μεταβυζαντινῆς τέχνης. Στὸ τέλος μᾶς δόθηκε ἀπὸ τὸν Γέροντα ἡ μεγάλη εὐλογία νὰ προσκυνήσουμε ἱερά λείψανα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονα, τῆς Ὁσίας Σοφίας τῆς Κλεισούρας, τῶν Ὁσίων Γεωργίου Καρσλίδη, Ἰερώνυμου Σιμωνοπετρίτη, Δανιὴλ Κατουνακιώτη καὶ Ἐφραὶμ Κατουνακιώτη. Ἀκολούθησε τὸ παραδοσιακὸ μοναστηριακὸ κέρασμα στὴ δροσερὴ αὐλὴ τοῦ μοναστηριοῦ.

* * *

Τὸ δεύτερο προσκύνημά μας πραγματοποιήθηκε τὴν Κυριακὴ 30 Ἰουνίου στὶς Ἱερὰς Μονές Ἁγίας Παρασκευῆς Ροδολίβους Σερρών, Θείας Ἀναλήψεως Πρώτης Σερρών καὶ Θείας Ἀναλήψεως στούς Ταξιάρχες (Σίψα) Δράμας.

Μέσα σὲ ὄμορφο φιλικὸ κλίμα, ταξιδέψαμε μέσα στὶς κατάφυτες πλαγιές τοῦ Παγγαίου ὄρους, σὲ ὑψόμετρο 930 μέτρων, ἀνάμεσα σὲ πεῦκα καὶ βελανιδιές, ἀντικρίσαμε τὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀναλήψεως, στήν Πρώτη Σερρών. Ἕνα μοναστήρι μὲ τεράστια προσφορά στήν ἐκκλησία καὶ στήν πατρίδα μας, τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας. Τὰ καλοφροντισμένα καὶ

μυρωδάτα παρτέρια, ἡ ὄνειρεμένη καὶ γαλήνια θέα στὸν κάμπο τοῦ νομοῦ, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν φιλοξενία τῶν μοναχῶν, θὰ μείνουν γιὰ πάντα χαραγμένα στὶς ψυχές μας!

Στὴν ὄμορφη Δράμα, στήν πόλη τῶν ἄφθονων ὑδάτων ποὺ ἀναβλύζουν ὅπου καὶ νὰ στρέψεις τὴν ματιὰ σου, ἀπολαύσαμε τὸν καφέ καὶ τὸ φαγητό μας, στὶς καταπράσινες ΠΗΓΕΣ τῆς ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑΣ μὲ τὰ κρυστάλλινα νερά της.

Ἡ ὑπέροχη αὐτὴ ἐκδρομὴ, ἔκλεισε μὲ τὸν πιὸ ὄμορφο καὶ εὐλογημένο τρόπο. Μὲ τὴν ἐπίσκεψή μας, στήν Ἱερὰ Μονὴ Ἀναλήψεως στούς Ταξιάρχες (Σίψα) Δράμας, ὅπου βρίσκεται τὸ χαριτόβρυτο λείψανο τοῦ Ὁσίου Γεωργίου Καρσλίδη, τοῦ Ὁμολογητοῦ. Μὲ δέος προσκυνήσαμε τὸ ἅγιο λείψανό του, κι ἐκεῖ δίπλα του, αἰσθανθήκαμε ζεστασιὰ καὶ ἀγάπη, πολλὴ ἀγάπη!

Γυρίσαμε πίσω ἔχοντας καταγράψει ἀνεξίτηλα στήν καρδιά καὶ στὸ νοῦ μας αὐτὸ ποὺ ζήσαμε καὶ τίς ἐμπειρίες ποὺ ἀποκομίσαμε, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, σ' αὐτὸ τὸ εὐλαβικὸ προσκύνημα μὲ τὴν προσμονὴ τῆς ἐπόμενης ἐκδρομῆς μας. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἀξιώνει ὅλους, νὰ ζοῦμε τέτοιες ὄμορφες στιγμὲς ποὺ ξεχειλίζουν ἀπὸ τὴ Χάρη Του.

Ὁ Βοριᾶς τοῦ Δεκαπενταύγουστου

Φώτης Κόντογλου

Ὁ κυρ Βοριᾶς παράγγειλεν οὖλον τῶν караβιώνε ... Καράβια π' ἀρμενίζετε, κάτερρα πού κινᾶτε, ἐμπάτε στὰ λιμάνια σας γιατί θὲ νὰ φουξῆξω» ...

Αὐτὰ τὰ λέγει ὁ κυρ Βοριᾶς ἅμα εἶναι θυμωμένος τὸ χειμῶνα. Μὰ τὸ καλοκαίρι εἶναι στὰ καλά του καὶ εἶναι ἡμερος καὶ χαρούμενος. Φυσᾶ καὶ δροσίζεται ἡ πλάση, λαμποκοπᾶ ὁ ἥλιος κι οἱ θάλασσές μας μοσκοβολᾶνε. Γεμίζουνε τὰ πέλαγα μὲ ἀφρισμένα κύματα πού τὰ σαλαγᾶ σὰ πρόβατα ὁ παλληκαρὰς ὁ τσομπάνος ὁ κυρ Βοριᾶς. Οἱ ἀφροὶ πλέβουνε ἀπάνω στὰ μαβιά νερὰ πού ἀναταράζονται μὲ βουή καὶ ρεματίζουνε ἀνάμεσα στὶς στεριές καὶ στὰ νησιά.

Κατεβαίνω στὴν ἀκροθαλασσιά ... Οἱ θάλασσες χτυπᾶνε μὲ βρόντο στὶς πέτρες κι οἱ ἀφροὶ μὲ ραντίζουνε. Ἡ ἀρμύρα γεμίζει τὸν ἀγέρα σὰν ἀψὺ πιοτό. Τὸ ἄνα κύμα ἔρχεται πάνω στ' ἄλλο καὶ σηκώνει τὴν ἄσπρη κεφαλὴ του. Κάθε τόσο φτάνει στὴ στεριά μιὰ θάλασσα πιὸ θυμωμένη καὶ πιὸ μεγάλη ἀπὸ τίς ἄλλες σὰν κριάρι ἀνάμεσα στὰ πρόβατα καὶ ρίχνεται ἀπάνω στὸ βράχο καὶ σκορπᾶ μὲ βόγγο. Ἀπὸ τὴν ἄβυσσο ἀνεβαίνει ἓνα μυστήριο, μ' ὄλο πού λάμπει ὁ ἥλιος. Τώρα πιά ἔχει φτάξει παντοῦ ὁ κυρ Βοριᾶς κι ὅλη ἡ πλάση πανηγυρίζει. Τὰ καράβια ἀρμενίζουνε γρήγορα μὲ τὰ πανιά φουσκωμένα ἀπὸ τὸν

ἀγέρα καὶ διασταυρώνουνε τὸ ἄνα τ' ἄλλο. Ἄλλα πάνε καταπάνω στὸν καιρό, ἄλλα πρύμα, ἄλλα κατάπρυμα. Κοντὰ στὶς στεριές βλέπεις καὶ καμιὰ βαρκούλα μὲ τὸ πανάκι τῆς πού τσαλαβουτᾶ σὰ πάπια.

Στὸ ἀκροθαλάσσι εἶναι ἓνα ρημοκλήσι. Τὸ κύμα χτυπᾶ στὰ θεμέλια του, ραντίζει τὴ χυβάδα στ' ἅγιο βῆμα καὶ δυὸ βάρκες πού ἔναι τραβηγμένες ὄξω γεμάτες φύκια. Μπαίνω μέσα καὶ κάνω τὸ σταυρό μου. Τὰ παλιὰ εἰκονίσματα στέκονται ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὸ εἰκονοστάσι πού ἔναι καρφωμένο μὲ ξύλινες καβίλιες. Ὁ Ἅγιος Νικόλας κάθεται στὸ θρονί του, ταπεινὸς καὶ καλοκάγαθος, ντυμένος μὲ τὰ δεσποτικά του, μὲ κοντὰ γένια, ἠλιοψημένος σὰ θαλασσινός. Μὲ τὸ ἄνα χέρι του βλογᾶ τὸν κόσμον καὶ μὲ τὸ ἄλλο βαστᾶ ἀνοικτὸ τὸ Εὐαγγέλιον πού γράφει: «Δεῦτε πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κ' ἀγῶ ἀναπαύσω ὑμᾶς».

Κάθουμαι κάμποση ὥρα σ' ἓνα στασίδι κι ἀκούγω τὸν ἀγέρα πού βουίζει καὶ τραβᾶ τὸ ἴσιο χωρὶς νὰ ψέλνει κανένας. Ὁ Ἄη Νικόλας μὲ κοιτᾶ μὲ τὴν ἡμερηματιά του. Στὴ διπλανὴ θυρίδα κάθεται ἡ Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια, συλλογισμένη, πικραμένη καὶ βαστᾶ στὴν ἀγκαλιά τῆς τὸ Χριστὸ πού βλογᾶ τὸν κόσμον. Κάνω πάλι τὸ σταυρό μου καὶ βγαίνω ἔξω. Οἱ σκοῖνοι μοσκοβολᾶνε. Ὁ κυρ Βοριᾶς σαλαγᾶ τὰ ἄσπρα τὰ πρόβατά του, πού γεμίζουνε τὸ πέλαγον καὶ περπατᾶνε ὅπου γυρίσεις καὶ τηράξεις. Καράβια καὶ καΐκια ἀρμενίζουνε ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ πρόβατα δροσολογημένα ἀπὸ τὸ μελτέμι τοῦ Δεκαπενταύγουστου. Ἡμερος καιρός, ἡμερη πλάση, ὅλα ἡμερα στὴν ἀγιασμένη Ἑλλάδα, «εἰκόνα πραότητος» σὰν τὸν ἅγιο Νικόλα, ὅλα φτωχὰ κι ἀπλὰ μὰ πλούσια – «τῆ πτωχεῖα τὰ πλούσια».

Πώς να σε πείσω;

πού κρύβεται στη σιωπή Του, όταν νομίζεις πως αυτή έκφράζει την άδιαφορία Του;

Πώς να σε πείσω ότι ή όποια πτώση σου μπορεί να κρύβει την άφετηρία για νέα ζωή, τη ζωή Του, όταν ο έγωισμός σου δεν αντέχει το τσαλάκωμα του έαυτού σου;

Πώς να σε πείσω ότι πάντα ο Χριστός ακούει τις προσευχές μας κι άπαντά όταν και όποτε είμαστε έτοιμοι, όταν θέλεις να γίνεται αυτό που θέλεις όποτε κι όπως το θέλεις;

Πώς να σε πείσω ότι πέρα από αυτό που βλέπουμε κι ακούμε κι άγγίζουμε, ύπάρχει ο ύπέρ αίσθηση κόσμος, όταν δεν αισθάνθηκες ποτέ την παρουσία Του;

Πώς να σε πείσω για τη ματαιότητα των έγκοσμίων, όταν δεν ύποψιάζεσαι τον κόσμο του έπέκεινα και δεν πόθησες την όμορφιά του;

Πώς να σε πείσω για το μεγαλείο του προσώπου του Χριστού ως Θεανθρώπου, άφου δεν έγινε για σένα το Α, και το Ω της ζωής σου;

Πώς να σε πείσω για την έκκλησία του Χριστού, που είναι το Σώμα Του, ότι εκεί Τον συναντάς ουσιαστικά και ύπαρξιακά, όταν θεωρείς την Έκκλησία μόνο ως θεσμό - όργανισμό με άτελη μέλη;

Πώς να σε πείσω, τέλος, για ό,τι ώραίο, θεϊκό και αιώνιο μπορείς να ζήσεις από τώρα, με τη μετάνοια και την ταπείνωση, αν το Άγιο Πνεύμα δεν σε πείσει με τον έρχομό στην καρδιά σου, όταν τη βρεί άνοιχτή;

π. Ανδρέα Άγαθοκλέους

Πώς να σε πείσω για την όμορφιά της πνευματικής ζωής, όταν έμαθες από μικρός τά μη και τά πρέπει;

Πώς να σε πείσω για την «έλευθερία των τέκνων του Θεού», όταν ή σχέση σου μαζί Του είναι δοϋναι και λαβεΐν;

Πώς να σε πείσω για την άναγκαΐότητα της προσευχής, όταν την βλέπεις ως καθήκον κι όχι ως συνάντηση με το «Θεό της καρδιάς»;

Πώς να σε πείσω για την άπόλαυση της Λειτουργίας, όπως και όλων των ακολουθιών, όταν ρωτάς πότε τελειώνει κι όχι πότε αρχίζει;

Πώς να σε πείσω για το πέταγμα της ψυχής προς τα άνω, κατά την έξομολόγηση, όταν τη βλέπεις ως δικαστήριο;

Πώς να σε πείσω για την έλευθερία που νιώθει όποιος συγχωρά, όταν τη συγχώρεση την έκλαμβάνεις ως άδυναμία;

Πώς να σε πείσω για την παιδαγωγία που ενεργεί ο Θεός στους δικούς Του, όταν τις δοκιμασίες τις θεωρείς άπόρριψη Του;

Πώς να σε πείσω για την άγάπη Του,

